

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“

DJELA APOSTOLSKA 11:26

Antiohija

mart/april 2023.

broj 182

**NE SKREĆI NI DESNO NI LIJEVO
I KORAK SVOJ UKLONI OD ZLA.**

PRIČE SOLOMONOVE 4:27

**PORAVNAJ STAZU KORAKA SVOGA
I BEZBEDNI ĆE BITI SVI TVOJI PUTEVI.**

PRIČE SOLOMONOVE 4:26

Vremena u kojima živimo su, najblaže rečeno, zastrašujuća. Svet je nestabilan. Globalna politika je nestabilna. Brzina promena koju sada doživljavamo izmiče kontroli. Nesigurni smo u ono što sutrašnjica donosi i osećamo se bespomoćno da bilo šta uradimo povodom toga.

*Novo
izdanje*

OBLIKOVANJE ISTORIJE KROZ MOLITVU I POST

Ipak, ono s čime se suočavamo nije ništa novo. Bilo je mnogo ratova. Bilo je pretnji i terorističkih delovanja. Istorija je prošarana nasilnim epizodama nezamislivog pokolja i užasa. I šta su ljudi uradili po tom pitanju? Jedino što su mogli da urade – molili su se!

Derek Prince vam otkriva kako vaše molitve mogu promeniti svet. Koristeći iskustva iz ličnog života, on ilustruje kako možete napraviti razliku. Ne morate da se borite. Ne morate imati visoku političku poziciju. Ne morate biti određenog uzrasta. Ne morate čak ni da imate moć, novac ili uticaj na zemlji. Ono što je važno je vaš uticaj na nebu. Bilo da ste tinejdžer ili odrasla osoba, možete naučiti da dodirnete Božije srce kroz molitvu – molitvu koja će promeniti svet!

OBLIKOVANJE ISTORIJE

KROZ MOLITVU I POST

DEREK PRINCE

*Možete
napraviti
razliku*

www.derekprince.rs

Podržati udruženje i misiju Derek Prince Srbija možete kupovinom knjige iz našeg izdavaštva ili donacijom na račun:

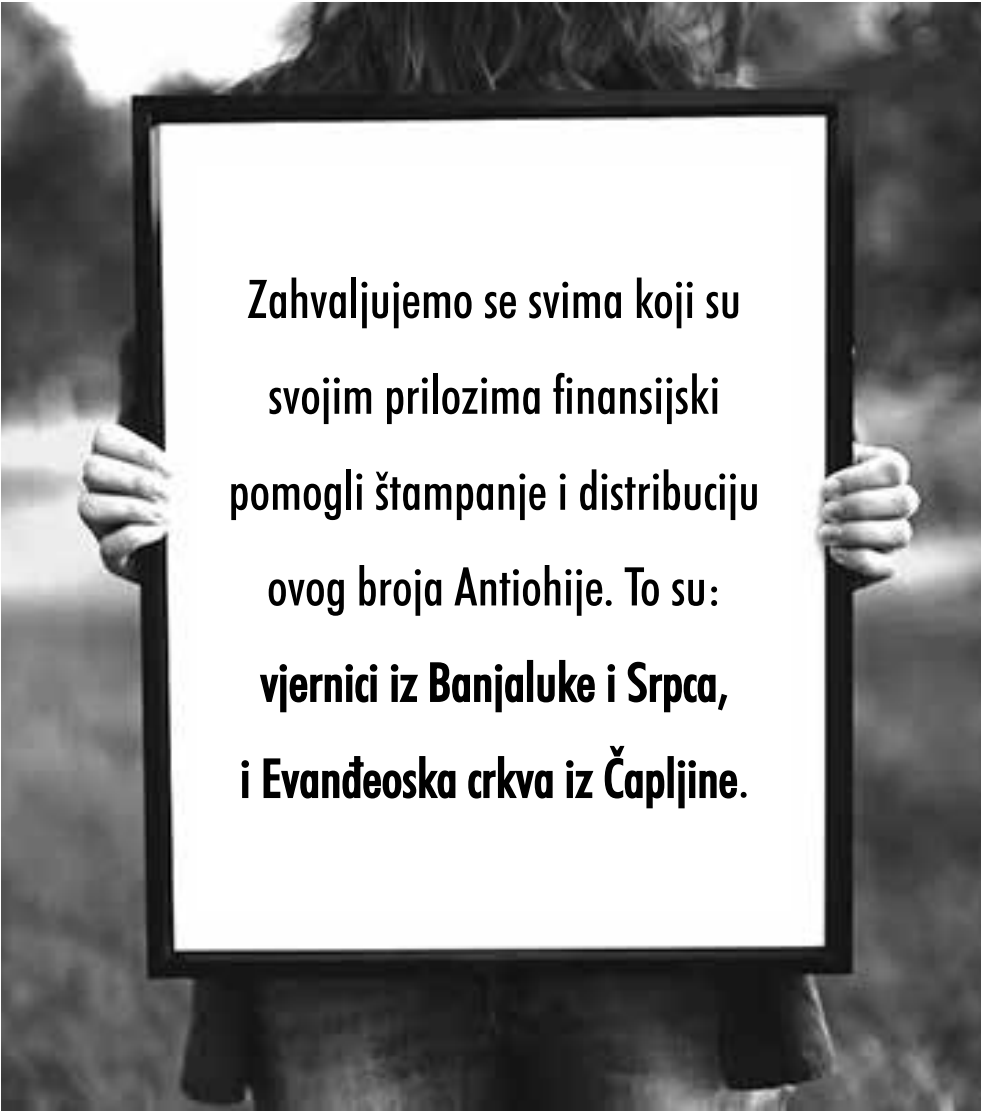
325 -9500700044980-85

ZA VIŠE INFORMACIJA, MOLIMO KONTAKTIRAJTE NAS NA:

+381 64 405 47 44

info@derekprince.rs, miki.cobrda79@gmail.com

FB: Derek Prince misija - Srbija

Zahvaljujemo se svima koji su
svojim priložima finansijski
pomogli štampanje i distribuciju
ovog broja Antiohije. To su:
vjernici iz Banjaluke i Srpc,
i Evandeoska crkva iz Čapljine.

Milost Gospoda našeg Isusa Hrista sa vašim duhom.

Filipljanima poslanica 4,23 (NSP)

Izdavač : Antiohija | **Adresa :** Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž :** 1000 | **Štampa :** Minerva, Subotica

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | **Hrvatska :** Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

BOG JE NAŠE UTOČIŠTE

„U čemu je tvoja sigurnost? Da li ti je Bog utočište, tvoje skrovište, utvrda, tvoj pastir i savetnik, prijatelj i otkupitelj, tvoj Spasitelj i vodič? Ako jeste, onda više ne moraš dalje da tražiš sigurnost.“

Elizabeth Eliot

Elizabeth Eliot je bila poznata hrišćanska autorka i govornica. Njen prvi muž, Džim Eliot, ubijen je 1956. godine dok je bio misionar u Auka plemenu, na istoku Ekvдора. Ona je ipak nakon toga u tom plemenu provela još dve godine, prenoseći evanđelje istim onim ljudima koji su je učinili udovicom.

Imala sam predivnu priliku da upoznam ovu ženu pre dosta godina, dok sam radila u crkvi kao biblijska savetnica. Beše to

neki seminar i bila sam silno uzbuđena kada sam srela ovu ženu koja je bila div vere. Slikale smo se tom prilikom, zajedno sa ostalim učesnicama. Bila je zaista sjajna žena, puna blagodati i pouzdanja u Boga, čime je prosto isijavala.

Elizabeth je snažno uticala na mene i moj način pristupa Isusu, u želji da mu budem još bliže. Želela sam da se poput nje pouzdam u Boga i verujem mu kao svom utočištu. Znate, kada sam je tih dana srela, Bog mi nije bio jedina sigurnost. Mnogo čemu sam se okretala u danima krize, baš onome što i nije prava sigurnost u časovima kada se sve trese i ruši.

A gde vi danas nalazite svoje utočište? Koliko bi vam se život

---

promenio ako biste se okrenule jedino Bogu? Šta vam znači činjenica da je jedino On vredan svakog pouzdanja?

Često nam je teško da shvatimo zašto Bog dopušta da mi same ili neko koga volimo strada u bolu, pati u progonima, krizama, traumama. Zato je sasvim u redu ako mu vapimo svim srcem za izbavljenje. Ukoliko nema izbavljenja, setimo se reči cara Davida:

„Samo se u Bogu smiri, dušo moja, jer je od njega nadanje moje. Samo on je stena moja i spasenje moje; zaklon moj, mene neće uzdrmati. Od Boga je spasenje moje i slava moja; stena snage moje, utočište moje je u Bogu. U njega se uzdaj uvek, narode; pred njim srce svoje

izlivajte, Bog je naše utočište.“ (Psalam 62,5-8)

Vapaj Bogu je čin ljudskosti, čin očajavanja kojim priznajemo potrebu da nam se pomogne. Tako se pouzdajemo verom u Božju ljubav, blagodat, silu i milosrđe. Na ovaj način Bogu dajemo poverenje, da je dobar i silan dok deluje radi našeg dobra. Prosto, predajemo mu se bezuslovno. (Psalam 86,11)

Molim se da svaka od nas istraje u životu poniznosti, da rastemo pouzdajući se jedino u Boga. On nam je sigurnost, zaštita, Spasitelj, savetnik, prijatelj, nada i iscelitelj od sada pa do veka.

Pegi Banks

služba "Žene nade"

Priložila *Biljana Dolić*, Pančevo

Elisabeth Elliot

OTAC KOJI JE RADIO KAO ČISTAČ

Ovo je priča o ocu koji nikada nije imao priliku da ide u školu. Svaki dan se borio da zaradi dovoljno novca da svojim kćerkama pruži šansu za obrazovanjem.

„Nikada svojoj djeci nisam rekao čime se bavim. Nisam želio da ih bude sramota zbog mene. Kada me najmlađa kćerka pitala što radim, rekao sam joj da sam radnik.

Prije nego što sam dolazio kući, kupao sam se u javnim kupaćilima, da one ne bi mogla saznati kojim se poslom bavim. Želio sam da školujem svoje kćerke, da mogu ponosno stati ispred drugih ljudi. Nisam želio da ih gledaju kao što su gledali mene.

Ljudi su me uvijek ponižavali. Svaku marku koju sam zaradio,

uložio sam u njihovo obrazovanje. Nikada nisam kupio novu majicu, umjesto toga kupio bih njima knjige.

Dan prije posljednjeg dana za prijave na fakultet, nisam uspio nabaviti novac za upis moje najstarije kćerke.

Tog dana nisam mogao raditi. Sjedio sam pored otpada, pokušavao sam sakriti suze. Sve moje kolege su gledale u mene, ali niko mi nije prišao. Nisam uspio da joj to obezbijedim, i bio sam slomljen. Nisam znao što da kažem svojoj kćerki kada dođem kući.

Rođen sam siromašan. Vjerovao sam da se ništa dobro ne može dogoditi siromašnoj osobi. Nakon posla svi čistači su došli do mene, sjeli i pitali me da li ih smatram braćom. Prije

nego što sam im odgovorio, dali su mi svoje dnevnice.

Kada sam pokušao da ih odbijem, suprotstavili su mi se i rekli: „Mi ćemo biti gladni danas ako treba, ali tvoja kćerka će se upisati na fakultet.“ Od suza im nisam mogao odgovoriti.

Tog dana se nisam okupao, otišao sam kući kao čistač.

Moja kćerka će uskoro završiti fakultet. Ona i druge kćerke mi ne dopuštaju da više radim. Ona ima honorarni posao, ali često me odvede do mog starog

radnog mjesta. Nahrani sve moje kolege zajedno sa mnom. Oni se smiju i pitaju je zašto ih toliko često hrani. Ona im kaže: „Svi ste vi bili gladni taj dan da bih ja mogla postati ovo što jesam danas. Molite se za mene, da vas mogu hraniti sve, svaki dan.“

Danas se ne osjećam kao siromašan čovjek. Ko god ima takvu djecu, ne može biti siromašan!

Nekada je veoma lako zaboraviti sve žrtve naših roditelja za nas djecu.

BOGAT SI TEK KAD IMAŠ
NEŠTO ŠTO NE BI NIKADA
MOGAO KUPITI NOVCEM.

~

AGAPE

NEPRAVDA I NAŠA REAKCIJA

Poznati nemački pesnik Gete je, navodno, rekao: „Kada god bi me snašla neka nevolja, ja sam je uvek pretvarao u pesmu.“ Izgleda onda, rekao bih, da su najveći Geteovi blagoslovi došli iz njegovih najvećih žalosti.

Da li znate da su mnoge najfinije vrline u karakteru jednog hrišćanina zapravo plodovi trpljenja? Mnogi hrišćani koji su u kušnju nevolje ušli kao hladni hrišćani, svetovnog uma, neduhovni, tj. duševni, iz nje bi izronili sa omekšanim, zreлим i obogaćenim duhom; postali su više Hristoliki.

Nevolje poput šmirgl papira mogu da ispoliraju grubost i hrapavost našeg karaktera. One razdiru našu nečistoću, sebičnost i svetovnost; lome ponos. Umanjuju naše ponekad megalomanske i nerealne ambicije. Suočavaju nas sa našim stvarnim „ja“. Obuzdavaju zapaljane

strasti i požude. Pokazuju nam kao u ogledalu zlo našeg vlastitog srca. Otkrivaju nam naše slabosti, pogreške i sramote. Čine nas svesnima duhovne opasnosti. Disciplinuju naš tvrdoglav duh.

Niko ni u kakvoj školi ne može naučiti lekciju strpljivosti, tolerancije i uzdržavanja (samokontrola), osim u školi trpljenja. Dakle, to je samo jedna od metoda koju Bog koristi da bi usavršio naš karakter. On će u svojoj božanskoj providnosti dopustiti da mi ponekad i nepravedno (pre)trpimo.

Većina od nas će odmah reći da je trpljenje nešto čega u ovom životu svakako već imaju „preko glave“, a da je nepravednog trpljenja definitivno i previše. Međutim, Petar, govoreći o nepravednom trpljenju, kaže: „Kakva je, naime, hvala ako vas za vaše grehe kažnjavaju i vi to podnosite? Nego, ako dobro či-

---

neći stradate i podnosite, to je blagodat pred Bogom. Jer ste na to pozvani, zato što je i Hristos stradao za vas i ostavio vam primer - da pođete njegovim stopama..." (1. Pet. 2,20-21).

Dakle, ako je Isus išao tim putem, možemo li mi očekivati nešto manje od toga. Zapravo, Bog očekuje da ga sledimo na tom putu koji nam je pokazan.

POZVANI SMO DA NEPRAVEDNO TRPIMO

Kada nepravedno trpimo to je svakako vrlo bolno i ponižavajuće iskustvo, ali znate li da kada vajar treba da obavi neki izuzetno fini zahvat na kamenu, na svojoj skulpturi, onda on koristi veoma oštru alatku, vrlo fino dleto, kojim para po kamenu. Kada Bog želi izrezbariti neku vrlo lepu vrlinu u nama, tada On koristi oštru alatku nepravednog trpljenja. Na primer, ako nam je teško primiti uvredu od drugih ljudi, i uvek na nju uzvratiti sa ljubaznošću, bez gorčine, onda mi ne posedujemo očekivanu vrlinu; u tom slučaju Bog nije završio svoj rad na nama, sve dok ta fina vrlina, taj ornament, ne bude duboko ugraviran u samu suštinu naše duše.

Živimo u takvom svetu da ne možemo izbeći nepravdu učinjenu od strane drugih ljudi. Ona će definitivno doći. Međutim, na kraju krajeva, niko nas ne može povrediti toliko koliko mi možemo povrediti sami sebe. Nijedna nepravda koju nam nanesu ljudi ne može nas povrediti osim ako je mi ne „progutamo“ i „ne upecamo se“. Odnosno, ako mi sami ne dozvolimo da ona u nama poseje seme gorčine i nepraštanja, što će se kasnije (u vidu stresa) odraziti i na naše telesno zdravlje.

PREDAJTE SVOJU POVREDU BOGU

Možda ćete reći: „Kako sebi mogu pomoći da ne budem ogorčen? Kako da sam sebi pomognem da ne budem povređen?“

Postoji priča o indijanskom dečaku koji je došao starom poglavici sa ranjenom ptičicom u ruci. Starac je pogledao ptičicu i rekao: „Odnesi je i položi tamo gde si je našao. Ako je zadržiš, umreće. Ako je vratiš nazad u prirodu, u Božje ruke, On će isceliti njenu povredu i ona će živeti.“

Tu je pouka: kako i šta trebamo činiti kada smo duboko

---

povređeni nepravdom koja nam je učinjena. Nikakva ljudska ruka, savet, umeće, terapija, i slično, ne može isceliti vaše povređeno srce. Ono mora biti predano Bogu Stvoritelju (Lk. 4,18; Mt. 11,28-30).

Međutim, možda ste pokušali ignorisati ili pak predati svoju povredu Bogu, ali u tome niste uspeli. Odupirali ste se iskušenju da ne postanete ogorčeni, depresivni i mrzovoljni, ali otkrili ste da vas je gorčina savladala, poput džinovske zmi-je koja se oko vas omotala i drži vas čvrsto u svom stisku, i kao da se iz toga ne možete izvući. Želite voleti, biti ljubazni, blagi, strpljivi, ali vam je srce toliko otupelo od povreda i žalosti, da je postalo nesposobno da pruži ovakve vrline, i osećate se gu-bitnički.

LJUBAV JE PRINCIP

U takvom slučaju jedina vaša pomoć je da zauzmete stav vere, tj. da na veri gradite svoju pobedu, a ne na osećanjima. Vera ima dve „sestre“ jedna se zove nada, a druga se zove ljubav (1. Kor. 13:13). U vašoj veri morate angažovati ljubav da bi ste lošu situaciju okrenuli na svoje dobro (Rim. 8:28).

Mnogi ljudi brkaju ljubav sa osećanjima ili emocijama. Ljubav je više od emocije. Ljubav je princip. Ako zaista želite najviše i najbolje za nekoga ko vam je učinio neku nepravdu, to je onda prava ljubav, čak i kada nam se čini da su sve emocije mrtve. Ljubav je više od slabašnog osećanja. Ljubav je nepokolebljiva. Ljubav ne traži svoje, već uvek misli na dobro onog drugog.

Ljubav ne postupa u skladu sa emocijama, već u skladu sa principom - verom. Emocije su promenljive i nestabilne. Nije pitanje kakva imate osećanja, već šta sa njima radite. Pokazatelj stvarnog čoveka, njegovog „ja“ jeste htenje (volja), a ne emocija. Moje srce je mnogo puta žudelo pokazati ljubav i naklonost mom detetu, i onda kad sam znao da ga zbog njegovog dobra moram kazniti. Dakle, u tom slučaju, ja sam delovao po principu, umesto po osećanjima. Uradio sam ono šta je najbolje za moje dete, da nauči lekciju i stekne određenu zrelost.

JESTE LI U ISKUŠENJU OGORČENI?

Gorčina neće biti u vas posejana sve dokle god postupate u interesu onoga ko vas je povredio. Ako ne osećate duh opraštanja u svome srcu, zauzmite položaj vere i recite Bogu: „S obzirom da si ti Gospode, oprostio meni i ja opraštam toj osobi.“ Dok čvrsto stojite na ovom položaju vere, odbijajući se predati gorčini ili ljutnji, Bog će ugraditi u vaš život duh opraštanja i bićete oslobođeni od iskušenja gorčine, jer verom ste nadvladali kušnju.

Da li razumete da nam niko ne može nauditi koliko mi sami sebi možemo? Drugi se mogu prema nama nepravedno ponašati. Mogu nas lažno optuživati, blatiti naše ime. Mogu nam i telesno nauditi, ali ništa od toga ne može nas stvarno povrediti, ukoliko mi to ne dozvolimo, da sebi dozvolimo da uđemo u gorčinu i ljutnju, i da krenemo ka tome da i mi uzvratimo istom merom - da se osvetimo.

Ne zadaje nam najveći bol to što nam drugi rade, već naša reakcija na to što nam rade. Čak ni naša osećanja prema njima, već to šta mi činimo sa tim našim osećanjima.

Ako predamo svoje srce Bogu i odbijemo gajiti pakost, te zauzmemo krajnje pozitivan stav želeći i moleći Božje najbolje za onoga ko nam je učinio nepravdu, i ako zadržimo taj položaj dok sva gorčina i ljutnja ne bude „spaljena“ duhom opraštanja, tada smo zapravo stekli dobitak od povrede. Tada će sve to da izađe na naše dobro.

„Znamo da Bog sve pomaže na dobro onima koji ga ljube, koji su po njegovoj odluci pozvani“ (Rim. 8,28). Isto se govori i u Evanđelju po Mateju 5,43-48.

VERA U BOŽJI MORALNI AUTORITET

Jedan od razloga za ljutnju i nepraštanje jeste taj što zapravo nemamo veru u Božju pravdu i moralni autoritet. Ne poznajemo dovoljno Boga, u svim Njegovim atributima.

Bog kaže: „Moja je osveta, ja ću uzvratiti“ (Rim. 12,19). Ako to verujemo, nećemo sami pokušavati ispravljati našu nepravdu. Zbog Isusovog sigurnog pouzdanja u ljubav i apsolutnu pravdu svoga nebeskog Oca, On je bio taj koji „kada su ga vređali, on nije odgovarao uvredom, kada je stradao, nije pretio, nego je prepustio onome koji pravedno sudi“ (1. Pet. 2,23).

Da li razumemo, da sam kamen temeljac Božjega moralnog autoriteta je njegova apsolutna pravednost? Što znači da je Njegov posao da se obračuna sa

onima koji nas nepravedno „gaze“. Božji moralni zakon je nepromenljiv kao i svaki fizički zakon, kao zakon gravitacije. Bog jasno kaže: „Što čovek seje, ono će i žnjeti“ (Gal. 6,8). Čovek koji čini zlo ili nepravdu, to je čovek koji gubi, a ne osoba koja je povređena; ali ukoliko oстане blaga, bez duha antagonizma ili osvete u svome srcu.

Ako smo zaista sigurni u Božju pravdu, nećemo pasti u iskušenje da uzmemo stvar u vlastite ruke. Radije ćemo moliti za nesrećnu osobu koja nam je učinila nepravdu. Ukoliko ostanemo blagi i oprostimo, otkrićemo da smo posle svega još jači i srećniji. A kada dani našeg školovanja u „učionici nevolja“ prođu, bićemo u stanju vlastitim očima videti od koliko velikog duhovnog značaja su nam bile te bitke.

Paul E. Billheimer

DOĐI DA TE ODMORIM

Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.

Matej 11:28

Ubrzini života i svakodnevnih obaveza, prilikom ispunjavanja tih svakodnevnih obaveza, prijeti nam opasnost da se zaboravimo ono najvažnije. Brinemo o svom tijelu, potrebama porodice, poslovima i o svemu ostalom što ovozemaljski život podrazumijeva. Lista naših obaveza i briga je često puta veoma dugačka. Sve to jako umara, jer naše tijelo je krhko i slabo, a snaga ograničena. To bi trebao biti razlog više da nikada ne smijemo zaboraviti ko je izvor naše snage, radosti i zdravlja. Ohrabrimo se u Gospodu! Ne moramo se oslanjati na svoju snagu, On nam daje svoju. Čitamo u 2. Ljetopisa 16:9 da Gospod gleda po svoj zemlji i želi da pokaže svoju snagu svim onima koji su predana srca. Ovaj stih govori o veoma važnoj stvari, a to je da Gospodnje oči nisu sklopljene. Naprotiv, konstantno nadgledaju svaku našu situaciju i okolnosti u kojima se nađemo. Ništa nije izostavljeno, i ništa Mu nije

promaklo. Brine se za nas, nadgleda svaku našu situaciju, brigu, nevolju... Možda sada dok čitaš ovo misliš: „Da, da, ali ova situacija, ovaj vremenski period, tako je teško, bezizlazno...“

Vratimo se na spomenuti stih: „Jer Gospodnje oči pomno gledaju po svoj zemlji da on pokaže svoju snagu onima koji su mu naklonjeni celim srcem.“ Njegova snaga je garant za naše teške periode, jer On se bori za nas u svojoj sili i snazi. Stoga, braćo i sestre, ohrabrimo se u Gospodu i njegovu snazi.

U 1. Ljetopisa 16:10-11 piše: „Hvalite se svetim imenom njegovim, nek se raduju srca onih koji traže Gospoda. Tražite Gospoda i njegovu snagu, tražite svagda lice njegovo.“

Neka nam Gospod pomogne da se umirimo pred Njim i od srca Ga tražimo u svim situacijama, te da sa radošću i Njegovim mirom, možemo proći kroz svaki dan. Moja molitva je da nam Gospod otvori oči našeg srca i da Mu se u potpunosti predamo.

S.M., Banjaluka

POKAZAO JE SINU ŠTA JE PRAVA LJUBAV

Jednom kada sam bio tinejdžer, moj otac i ja smo stajali u redu da kupimo ulaznice u cirkus. Ono što je uslijedilo ostavilo je jedan lijep i neizbrisiv trag u mom životu.

Nakon dugoga čekanja, konačno je u redu ispred nas ostala samo još jedna porodica koja je na mene ostavila lijep utisak. Bilo je osmoro djece, vjerojatno su sva bila mlađa od dvanaest godina. Bilo je očigledno da nisu bili baš bogati. Njihova odjeća nije bila skupocjena, ali bila je čista. Djeca su bila dobro vaspitana; stajali su u parovima

iza roditelja, držeći se za ruke. Uzbuđeno su brbljali o klovnovima, slonovima i drugim učenicima cirkusa koje će tu večer vidjeti. Iz njihovog ponašanja jasno se dalo naslutiti da nikada prije nisu bili u cirkusu. Ovo je trebao biti vrhunac njihovih mladih života.

Otac i majka su ponosno stajali ispred njih. Majka je držala oca za ruku gledajući ga kao da govori: „Ti si moj vitez na bijelom konju.” On se smješкао i ponosno šepurio, gledajući je kao da odgovara: „Pa, naravno da jesam.” Prodavačica je upita-

la oca koliko ulaznica treba. Ponosno je odgovorio: „Dajte mi, molim vas, osam dječjih i dvije ulaznice za odrasle tako da mogu odvesti moju porodicu u cirkus.“ Prodavačica je kazala cijenu. Čovjek nije imao dovoljno novca. Kako se mogao okrenuti i reći svojoj djeci da nema dovoljno novca za ulaznice?

Primijetivši šta se događa, moj je otac zavukao ruku u džep, izvukao novčanicu od dvadeset dolara i bacio je na pod. Mi uopšte nismo bili bogati! Zatim se sagnuo, podigao tu novčanicu, lupnuo muškarca po ramenu i rekao: „Oprostite gospodine, ovo vam je ispalo iz

džepa.“ Čovjek je znao što se događa. On nije tražio milostinju, ali je svakako cijenio pomoć u očajnoj, za srce bolnoj i neugodnoj situaciji. Pogledao je moga oca u oči, uhvatio ga za ruke čvrsto stežući novčanicu od dvadeset dolara. Dok mu se suza kotrljala niz obraz, drhtavim usnama je odgovorio:

„Hvala vam, hvala vam, gospodine. Ovo zaista mnogo znači i meni i mojoj porodici.“

Moj otac i ja vratili smo se do auta i odvezli kući. Te večeri nismo otišli u cirkus, ali tamo nismo bili uzalud.

**PRAVA
DAREŽLJIVOST
NE OČEKUJE NIŠTA
ZAUZVRAT.**

AGAPE

ISUS HRANI PET HILJADA LJUDI

MATEJ 14:14-21

Marko 6:34-44; Luka 9:12-17; Jovan 6:5-13

Ovo je jedno od najpoznatijih čuda koje je naš Gospod učinio, i koje je zapisano u sva četiri evanđelja. Desilo se posle tužne vesti o pogubljenju Jovan Krstitelja, i posle dugačkog dana putovanja i poučavanja ljudi. U Evanđelju po Marku 6:31,35 piše da „nisu imali vremena ceo dan da jedu... i da je bilo kasno i da su svi bili premoreni i gladni.“ Ali su imali Isusa uz sebe! Kada je čovek u životu umoran i iscrpljen (fizički, duhovno, du-

ševno, emotivno, itd...), tada je dobro da uz Isusa!

Isus je video tu masu ljudi od 5000 muškaraca (plus žene i deca), Isus „se sažali na njih, jer su bili kao ovce bez pastira“ (*Evanđelje po Marku 6:34*). Isus ih je ceo dan hranio duhovnom hranom, a sada je na redu bila telesna hrana. Svakom čoveku trebaju obe vrste hrane: zdrava duhovna i zdrava fizička hrana, ali je duhovna mnogo važnija! Ceo ovaj događaj je sli-

---

ka hiljadugodišnjeg kraljevstva na zemlji, koje tek treba da se desi. Tada će biti obnovljena jevrejska nacija, svi nahranjeni, isceljeni - veliko blagostanje!

Shvativši da treba nešto da se uradi za sve te ljude, kojih je vrlo lako moglo biti čak i oko 20 hiljada, Hristovi učenici su počeli da pronalaze rešenja za taj izazov sa kojim su se suočili. Svako na svoj način, a svi na ljudski način!

Prvi predlog je bio da se ljudi otpuste svojim kućama. Drugim rečima, najlakša stvar je bila rešiti se tih ljudi. Tako i mi danas, kada dođu problemi i izazovi, naša prva reakcija je da se nekako rešimo problema, da ih „otkačimo“ na bilo koji način.

Drugi predlog vidimo u Evandjelju po Jovanu 6:7. Taj predlog je došao od Filipa koji je pomenuo novac: „... ni dvesta denara ne bi bilo dovoljno...“ Ovo je jedan od načina kako bismo da rešavamo probleme - novcem. Mi ljudi mislimo da, ako bismo imali više novca, imali bismo i manje problema. Ali teško čoveku koji misli da novcem može da reši sve u životu!

Treći predlog je imao Andrija. On je rekao: „... ima ovde je-

dan dječak koji ima pet hlebova i dve ribe...“ Andrija je odreagovao slično kao što većina nas odreaguje u iznenadnim situacijama: prebaci problem na drugoga. Nađi nekoga ko problem može da reši! Zbog toga postoji ona izreka: „Brigo moja pređi na drugoga!“ Koliko samo ljudi funkcioniše na taj način u svakodnevnom životu - uz pomoć veza i poznanstva, kumova i šurjaka, komšija i drugara.

Četvrti predlog je došao od samog Boga, kada je Isus zatražio od učenika da mu daju sve te hlebove i ribe što imaju (Evandjelje po Mateju 14:18), i kada je naredio ljudima da posedaju po travi (Evandjelje po Marku 6:39,40). Tada je podigao svoj pogleda ka nebu, zahvalio se Bogu i blagoslovio tu hranu (Evandjelje po Luki 9:16). Zašto je Isus podigao svoj pogled ka nebu? Zato što sva hrana i svo drugo blagostanje dolazi s neba. Jovan Krstitelj je to potvrdio kada je rekao : „Čovek ne može ništa da primi, dok mu to nije dato sa neba...“ (Evandjelje po Jovanu 3:27). Mi ljudi to često zaboravimo, i zato je dobro da se čovek pre svakog jela zahvali Gospodu Bogu za hranu koju

---

ima. Ma koliko da ima; jer to ne mora da bude tako i ne treba uzimati zdravo za gotovo! Bog nama ljudima ništa ne duguje!

O čemu govore ovi hlebovi i riba! Oni su slika i simbol nekoliko stvari:

Govore o našem poznavanju Biblije. Koliko mi poznajemo Pismo? Svako ga poznaje različito, neko možda zna samo pet stihova i dve priče iz Biblije. Ali poenta je da delimo sa drugima onoliko koliko imamo (znamo), a Bog će onda to da umnoži i na kraju nama će da ostane mnogo više nego što smo imali pre, kada smo počeli da delimo! To je svako iskusio kada je drugima govorimo i prenosimo poruku

Evandjelja (evangelizirao). Ponekad se osećamo kao da ne znamo mnogo, ali to nije poenta. Poenta je u sledećem, kada delimo, Bog će to da umnoži!

Pitanje: koliko mnogo treba služiti Bogu? Ne mnogo! Svi mi smo ograničeni svojim mogućnostima, resursima, energijom; možda neka lokalna zajednica nema toliko ni ljudi ni mogućnosti kao neke druge zajednice. Možda neko od nas nema toliko talenata, niti takve talente i darove kao drugi ljudi. Ali ni to nije poenta! Poenta je da služimo Gospodu onim što imamo, i On će da to umnoži. „*Gospod nije ograničen sa više, niti sa manje*“ (1. Samuelova 14:6).

Lično sam putovao po Africi i video da tamo ljudi imaju mnogo manje da služe Hristu nego hrišćani u Americi. Sreo sam pastore koji imaju samo jednu (iskrzanu) Bibliju, nemaju zvučnike u crkvi, komoditet kakav mi poznajemo, ali ipak imaju ljubav za Gospoda Isusa i služe Mu sa velikom radošću!

Sledeća stvar: „*Isus dade hlebove učenicima a ovi narodu...*“ (Evandjelje po Mateju 14:19). Bog je umnožio hleb a učenici su to podelili. Ovo je veoma važna stvar koju treba da zapazimo, jer tu možemo da otkrijemo našu ulogu u službi. Kako je Isus umnožio hleb, tako je mogao i da ga sam podeli (ili da ljudi sami uzmu), ali On je hteo da ga baš učenici podele. Bogu mi ne trebamo, ali On želi da nas uključi u službu. Bog želi da svako od nas nađe mesto služeći Njemu! Bog ne očekuje od nas da činimo čuda, jer mi to ne možemo. To je Njegov zadatak, ali mi treba da se stavimo Njemu na raspolaganje, jer to je nešto što možemo!

Zadnja stvar: Šta bi bilo da učenici nisu bili prisutni, ili da su (iz bilo kog razoga) odbili da podele ono što imaju? Dve stvari bi se desile: Ljudi bi ostali

gladni, a Hristovi sledbenici samo sa onim šta imaju. Pet hlebova i dve ribe! Tako je i sa nama! Šta nas sprečava da se stavimo na raspolaganje Božjem pozivu? Šta god da je to što nas sprečava, imaće za rezultat te dve stvari: mnogi će ostati duhovno gladni (neobraćeni ili duhovno nerazvijeni), a mi ćemo imati samo ono što imamo. Neće biti nikakvog rasta u našem duhovnom životu; ništa se neće desiti! U Evandelju po Jovanu 12:24, vidimo veoma važan duhovni princip: „*Dok zrno pšenice ne padne na zemlju i umre, ostaće samo, ali ako padne doneće mnoge plodove...*“

Dragan Jevremović, Beč

POKRENIMO SE

KAKO BISMO DOSEGNULI ONE KOJI SU IZGUBLJENI

Tada pristupi Ilija ka svemu narodu i reče: dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Gospod Bog, idite za njim; ako li je Val, idite za njim. Ali narod ne odgovori mu ni riječi.

(Prva knjiga o Carevima 18:21)

Ilija je rekao u Prvoj knjizi o Carevima 19:10: „...revnovah veoma za Gospoda Boga nad vojskama; jer sinovi Izrailjevi ostaviše zavjet tvoj...“ Bog je kod Ilije volio njegovu strast za Gospoda. Ilija se osjećao veoma loše zato što su ljudi služili drugim bogovima i što su zapostavili dom Gospodnji. Zbog toga je

rekao: „Gospode, ti si ih toliko blagoslovio, a oni sada ne žele da ti služe. Neka ne pada kiša, pa će neko vrijeme gladovati i nakon toga će se okrenuti ka tebi.“

Ilijina strast prema Bogu ga je natjerala da prizove sušu. On nije pokušavao da kazni ljude, a Bog je to vidio u njegovom srcu. To je način razmišljanja kakav Bog želi da mi imamo o Njegovom Carstvu. Kada vidimo grešnike u svome komšiluku, školi, na radnom mjestu, u našem gradu ili naciji, neka to privuče našu pažnju. Pokrenimo se tada

na molitvu, a zatim ih dosegnimo Evandeljem.

Sjetimo se da je tamo bilo prisutno i sto pedeset drugih proroka koji su se sakrivali u vrijeme proroka Ilije. Njih nije pogodilo ono što se dešavalo u njihovoj zemlji, iako se oni sami nisu poklonili Vaalu. Ali Ilija je ustao za Boga! Bio je potaknut da se moli. Iz istog razloga i mi danas možemo vidjeti neke hrišćane koji su potaknuti i strastveni po pitanju Božjih stvari, i koji dovode druge ljude u Carstvo Božje, a istovremeno izgleda da su neki drugi ometeni tjelesnim stvarima.

Budimo drugačiji. Budimo strastveni za Gospoda. Budimo posvećeni evangelizaciji i udruživanju sa drugima radi dosezanja onih koji su izgubljeni u našem svijetu. U Bibliji piše da Bog „neće da ko pogine“ (Druga

Petrova poslanica 3:9). Mi možemo napraviti razliku jer smo Njegova usta i ispružena ruka spasenja ka svima onima koji su u našem okruženju ali i u udaljenim oblastima.

Molitva

Dragi Oče, hvala ti za dar Evanđelja i zbog toga što si mi dozvolio da budem čuvar njegove poruke, istine i sile. U svome duhu ja gorim za tim da dosegnem sve one koji tek trebaju čuti Riječ spasenja i zastupam u molitvi za njih. Nastaviću dosežati one koji su u mome svijetu i izvan njega, dok mi očekujemo skori dolazak Gospodnji, u Isusovo ime. Amin.

Za dalje proučavanje

Psalam 69:9

Knjiga proroka Jeremije 20:9

Poslanica Rimljanima 1:16

Prva poslanica Korinćanima 9:16

Chris Oyakhilome

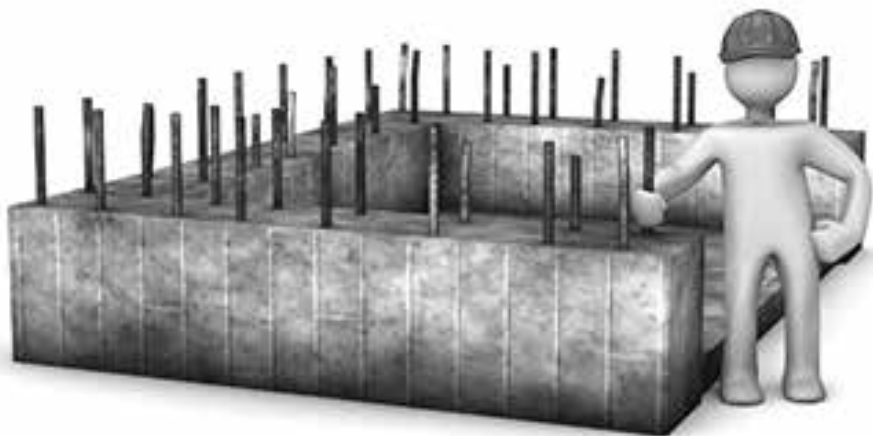
Mudrost u životu je da ne zaboravimo da je svako dobro dar od Boga. Nemojmo zaboraviti da potpuno zavisimo od Božje dobrote. Autor svakog dobra u našem životu je Bog. Izgrađujemo zahvalno srce Bogu za svako dobro i Bog će tada ta dobra umnožavati i omogućiti da budemo srećni i zadovoljni.

„Svaki dobar dar i savršen poklon dolazi nam odozgo, od Oca svetlosti, koji se ne menja kao senka“ (Jakovljeva 1.17).

Vlatko Moravek, Novi Sad

TEMELJ

*Stoga ostavimo početnu nauku
o Hristu, obratimo se savršenstvu.
(Jevrejima 6:1)*

U hrišćanskom životu postoji nekoliko istina koje su od temeljnog značaja. Temelj se postavlja samo jedanput, ali mora biti veoma kvalitetno postavljen. Dakle, prva i osnovna načela vere su veoma važna.

Danas se među hrišćanima javlja jedna greška koja se u potpunosti razlikuje od one koju su hrišćani u prvom veku činili. Postavivši temelj, oni su bili u opasnosti da oko njega stalno kruže nikada ne polazeći

u svojoj izgradnji naviše. Sa druge strane, mi smo u opasnosti što pokušavamo da idemo napred, a da pre toga uopšte nismo postavili dobar temelj. Danas bi neki hteli da se kreću suviše brzo, da zidaju i grade tj. rastu, a još nisu postavili temelj. U tom slučaju naša dužnost je da takve pozovemo da se vrate Hristu, na početak. On je jedini pravi temelj Božji „*kamen izabran, kamen od ugla, skupocen, temelj tvrd*“ (Isaija 28:16), „*koji imamo kao tvrd i pouzdano sidro duše*“ (Jevrejima 6:19).

Izvor: **Mana**

ŠTA JE GLAVNI SADRŽAJ BIBLIJE?

Glavni sadržaj Biblije su činjenice o Isusu Hristu koje iznose izvještaje o njegovu životu. One ujedno sadrže poruke mira, ljubavi i vječnosti. Sam sadržaj Biblije nije sakriven i ne treba tragati za nekim posebnim tumačenjem. Jasno je da je to snažna poruka za svakog čovjeka, to je poruka o Isusu Hristu:

U Knjizi Postanka pojavljuje se kao ženin rod.

U Knjizi Izlaska on je pashalno janje.

U Knjizi Brojeva on je udarena stijena.

U Knjizi Ponovljenog zakona on je prorok.

U Jošui je Božji vojskovođa.

U Sudijama je sudija i izbavitelj.

U Ruti je nebeski rođak.

U Kraljevima je obećani kralj.

U Nehemiji je obnovitelj naroda.

U Esteri je zagovornik.

U Jovu je moj iskupitelj.

U Psalmima je moje sve u svemu.

U Poslovicama je moj ugled.

U Propovijedniku je moj cilj.

U Pjesmi nad pjesmama je onaj koji me zadovoljava.

U Prorocima je knez mira koji dolazi.

U Evanđeljima je Hrist koji je došao tražiti i spašavati.

U Djelima apostolskim je uskrslu Hrist.

U Poslanicama je Hrist koji se nalazi s desne strane Ocu.

U Otkrivenju je Hrist koji će doći i vladati svijetom.

PURIM

Praznik Purim obeležava sećanje na Božiju intervenciju za izbavljenje celog jevrejskog naroda od pretnje uništenja i hrabrost kraljice Estere koja je stala u odbranu svog naroda. Purim je jedna od najradosnijih i najzabavnijih proslava u jevrejskom kalendaru. Iako nije „zvanični“ Gospodnji praznik koji se spominju u Tori, Jevreji širom sveta ga koriste svake godine kao priliku da proslave Božju vernost i oslobođenje. Za hrišćane, to može biti prilika da pokažu ljubav jevrejskom narodu i da proslave Boga za Njegovu vernost u zavetu sa Avramom, Isakom i Jakovom (1. Mojs. 12:3).

Sažetak Knjige o Esteri

Knjiga o Esteri počinje sa izveštajem o velikoj gozbi koju je priredio persijski kralj Ahašveroš (485-464. godine pre Hrista). Njegova žena Vašti je odbila da poslušna kraljevu naredbu jer nije htela da se pojavi kao jedina žena među kraljevim gostima. Kralj se naljutio zbog njene neposlušnosti i zauvek je zabranio kraljici da se pojavljuje na dvoru. Ahašveroš je odlučio da izabere no-

vu kraljicu. U Šušanu, glavnom gradu Persije, živeo je Jevrejin po imenu Mordehaj. Odgojio je Esteru, ćerku njegovog strica, posle smrti njenih roditelja i ona je postala kraljica. Ester nije bilo njeno pravo ime. Njeni jevrejski roditelji su je nazvali Hadasa (hebrejski naziv za biljku mirta).. Ester je poslušala svog rođaka Mordehaja da ne otkriva svoj identitet dok je na dvoru persijskog kralja Ahašveroša, sve dok to nije bilo apsolutno neophodno.

Mordehaj je svakodnevno posećivao Esteru. Jednog dana dok je sedeo u kraljevom predvorju čuo je dvojicu dvorana kako spremaju atentat na kralja. Rekao je to Esteri, a ona je prenela kralju. Posle toga dvorani su bili obešeni i sve to je bilo zabeleženo u kraljevom dnevniku.

Neko vreme posle toga kralj Ahašveroš je izabrao Hamana, Agageja, i postavio ga iznad svih knezova i savetnika u svom kraljevstvu. Haman je bio zlikovac, mrzeo je Jevreje jer mu se Mordehaj, vođa Jevreja, nije klanjao kao drugi. Haman je u svojoj oholosti pobesneo zbog toga i

---

ubedio je kralja da izda dekret kojim se naređuje istrebljenje svih Jevreja. Haman je optužio Jevreje: „Ima narod rasijan i rasut po narodima po svijem zemljama kraljevstva tvojega, kojega su zakoni drukčiji od zakona svih naroda, i ne izvršuje kraljeve uredbе, pa nije probitačno kralju da ih toleriše. Ako je kralju ugodno, da se piše da se istrijebe...” (Ester 3:8-9). Svetski političari i njihovi izvršiocі, veoma često brzo prihvataju laž da one koji se potčinjavaju većem autoritetu (Gospodu Bogu Izraelovom) treba smatrati državnim neprijateljima. Kako bi odredio datum uništenja, Haman je bacio kocku ili „žreb”, (na persijskom „pur”, zato se praznik zove Purim) koji mu je pokazao da je 13. adara najpovoljniji dan za istrebljenje Jevreja. Purim se slavi 14. adara, jer su se na ovaj dan Jevreji uspešno odbranili od svojih neprijatelja i doživeli radost izbavljenja.

Mordehaj je ubedio Esteru da spasi jevrejski narod, tako što će pričati sa kraljem. Estera je tražila od Mordehaja da svi Jevreji u Šušanu tri dana i tri noći poste i mole za izbavljenje. Rizikujući svoj život, Estera se pojavila pred kraljem i našla milost pred njim. Rekla mu je da je i ona Jevrejka i otkrila Hamanove zle namere. Kralj se razgnevio na

Hamana, naredio je da ga obese na vešala koja je Haman spremao za Mordehaja. Haman i njegovi sinovi su pogubljeni, Jevreji su spaseni, a Mordehaj postavljen za novog kraljevog savetnika.

Istorijska pozadina

Haman je bio direktan potomak kralja Agaga, Amalečanina. Davno, Hamanovi preci, Amalečani, su bezumno odlučili da napadnu tek oslobođeni izraelski narod iz Egipta – posebno stare i nemoćne. Gospod je rekao Izraelcima na njihovom putovanju: „Setite se šta su vam Amalečani učinili na putu kada ste izašli iz Egipta. Kad si bio umoran i iscrpljen, dočekali su te na putu i napali sve koji su zaostajali; nisu imali straha od Boga. Kad te Gospod Bog tvoj odmori od svih neprijatelja oko tebe u zemlji koju ti daje u nasleđstvo, izbrisaćeš ime Amalekovo ispod neba. Ne zaboravi te!” (5. Mojs. 25:17-19).

Amalečani su nastavili da muče i napadaju Izrael. U Prvoj Samuelovoj 15, čitamo da kralj Šaul, sin Kišov iz Benjaminovog plemena nije poslušao Božju zapovest, poštedeo je amalečkog kralja i njegovu porodicu. Iako je prorok Samuel ukorio Šaula i lično ubio Agaga, linija tog amalečkog kralja Agaga se nastavila. Šaulova neposlušnost je na kraju rezultirala pojavom Hamana Agegeja

---

Amalećanina, koji je hteo da istrebi Božji izabrani narod u izgnanstvu. Međutim, Haman nije bio spreman za susret sa Mordehajem, koji je, začudo, bio Kišov potomak, iz plemena Benjaminovog baš kao i Šaul. Nije slučajno što Bog koristi potomka iz iste porodične loze da iskupi prošlu grešku.

Neprijateljstvo prema Božijem narodu

Taj satanski duh Amaleka nije uspeo da spreči da se u jevrejskom narodu rodi obećani Mesi-ja. Postoji neobjašnjiva mržnja prema Jevrejima kroz vekove – ponekad čak i u Crkvi. Hitler je očigledno bio obuzet istom Hamanovom mržnjom, a na burnom Bliskom istoku, takođe možemo videti da se ta ista želja Amaleka često pokazivala. Narod Izraela nikada nije bio bespreko-

ran, ali broj pokušaja tokom istorije da se on u potpunosti iskoreni, neshvatljiv je za ljudski razum. Neprijatelj naših duša uvek pokušava da uništi Božji narod, „da se više ne spominje ime Izraela” (Psalam 83). Faraon je pokušao, Amalećani su pokušali... Narod Izraela je oduvek bio okružen neprijateljima, mržnjom i pretnjama smrću. Čak i danas postoje politički lideri u svetu koji otvoreno govore o „brisanju Izraela sa mape sveta“. Ali kao što je Bog skriveno delovao u stvaranju okolnosti i događaja kako bi spasio Izrael u izgnanstvu u vreme Estere, tako će ih sačuvati i danas.

„Gle, ne drema i ne spava Čuvar Izraelov” (Psalam 121). Bog je ozbiljan u vezi sa svojim planovima i On će ih izvršiti. On revnuje za svoj izabrani jevrejski narod koji su zauvek „zenica Njegovog oka“ (Zah. 2:8).

Ništa nije slučajno

Knjiga o Esteri je jedna od najmisterioznijih u Bibliji. Iako se nigde u toj knjizi ne spominje Božje ime, jasno se vidi Njegovo delovanje. Božje delovanje u Knjizi o Esteri vidimo u neobičnoj noćnoj želji kralja da se čitaju arhivski zapisi, o „slučajnom“ ponoćnom sastanku u dvorištu palate, ali takođe čitamo i o molitvama jevrejskog naroda, što ukazuje na to da je Bog prisutan u svim tim događajima. Čak je i u neprijateljskom taboru postojala svest o Bogu. Hamanova žena ga je upozorila da je borba protiv Izraela besmislen poduhvat (Ester 6:13). Shvatili su da jevrejski narod na svojoj strani ima neprikosnovenu natprirodnu silu. Oni koji se suprotstave jevrejskom narodu će na kraju samo sebi naneti štetu (Joel 3, Zaharija 12).

Okolnosti našeg života nisu puka slučajnost. Moguće je da je sveznajući Bog odredio upravo te okolnosti u kojima se nalazimo da bi se ostvarili Njegovi planovi. Iako možda ne shvatamo sve, moramo biti verni i hrabri, i tražiti od Njega da preko nas ostvari svoje namere. Poput Mordehaja, moramo izabrati da činimo ono što je ispravno u svim okolnostima. Iako se činilo da je Mordehajevo dobro delo isprva ostalo nenagrađeno, to je

bio deo Božjeg plana da izbavi ne samo Mordehaja, već i ceo jevrejski narod! Ponekad Bog odlaže blagoslove i nagrade, ali oni na kraju dođu i postanu dvostruki blagoslov za nas.

Bog je uvek na delu, čak i onda kada se čini da ga nema. Ponekad Bog dozvoljava neprijatelju da čini zlo tokom jednog perioda, ali onda stupa na scenu, poražava protivnika i daje nam veću pobeđu. Njegova rešenja se ne mogu uvek predvideti, ali Njegovi planovi se nikada ne mogu osujetiti!

Proročki značaj Purima

Trebalo bi da se radujemo zbog izbavljenja Gospodnjeg u prošlim vremenima, ali Purim ima i proročku dimenziju koja tek treba da se ispuni u poslednjim vremenima. Haman je očigledno vrsta antihrista koji želi da vidi da je jevrejski narod istrebljen jednom zauvek. Novi zavet govori da dolazi neko ko je otelotvorenje ovog duha Hamana, Hitlera i svih drugih jevrejskih ubica tokom vekova. Ovaj je „čovjek greha“, „bezakonik“ ili antihrist, koji će posredovati u (lažnom) miru na Bliskom istoku i pretvarati se da je prijateljski nastrojen prema Izraelu, ali koji će ga na kraju izdati, i tražiti da bude potpuno uništen.

Satanin poslednji pokušaj da obezbedi „konačno rešenje“ biće osujećen, baš kao što je osujećen i Hamanov pokušaj. Njegov plan će biti bumerang na njegovu sopstvenu glavu, baš kao što se Hamanov zlikovački plan obrušio na njega. Kada se Ješua, Lav iz Judinog plemena, vrati na kraju Velike nevolje (Otkrivenje 19:11-16), On će da uništi ovog lažnog mesiju, izbaviće Izrael kao njegov zakoniti Mašiah i Gospod. Izraelski dugo očekivani Mašiah ben David, biće jasno otkriven i prihvaćen kao Ješua ben Josef. Tada, i samo tada, Izrael će doživeti istinsko oslobođenje i spase-nje Božije - i radost tog Purima biće kao nikada ranije!

Da li hrišćani treba da slave Purim?

Da je Haman uspeo, jevrejski narod u celini bi bio uništen, a pri-

ča o Božjem spasonosnom delu kroz Avraamovo potomstvo bi se završila. Ne bi bilo ispunjeno Božije obećanje o Mesiji, a samim tim ne bi bilo ni Evandelja ni hrišćanske Crkve.

Hrišćani treba da čitaju knjigu o Esteri, ne samo kao priču o Jevrejima, već kao deo sopstvenog nasleđa. Međutim, „crkva“ je više puta zanemarila Knjigu o Esteri i stoga ignorisala biblijski praznik Purim. Čak je i Martin Luter odbacio ovu knjigu, i želeo je da ona uopšte ne postoji, prvenstveno zato što je smatrao da je previše „judaizovana“.

Nažalost, mnogi hrišćanski teolozi su skloni da se slažu sa Luterom i smatraju knjigu nedostojnom uključivanja u kanon Biblije jer slavi postojanje i večnost jevrejskog naroda, što je po njihovom mišljenju od malog značaja za hrišćane. Mnogi zanema-

---

ruju ovu poruku koja je usredsređena na Božju ljubav prema potomstvu Avrama, Isaka i Jakova, i tvrde da Gospod neće održati svoja zavetna obećanja data etničkom Izraelu. Hrišćanski teolozi koji veruju u pogrešnu teologiju zamene (učenje da je Bog zauvek završio sa Izraelom i da je Crkva novi Izrael), pokazuju ravnodušnost i prema postojanju moderne države Izrael. Suprotno toj teologiji zamene, apostol Pavle u Rimljanima 11, govoreći o naciji Izrael pita: „Da li je Bog odbacio svoj narod?“, i odmah nastavlja: „Bože sačuvaj! Jer i ja sam Izraelac, iz plemena Benijamina.“ Bog je izabrao Izrael da bude Njegov narod zauvek i Njegovi darovi i pozivi se ne mogu ukinuti (Rim. 11:29). Pavle se u Rimljanima 15:10 obraća hrišćanima i citira 5. Mojsijevu 32:43: „Radujte se, narodi, sa Njegovim narodom.“ Nažalost, mnogi u crkvama ovaj stih čitaju ovako: „Radujte se, narodi, bez Njegovog naroda.“ Sam Novi zavet je obećan preko jevrejskog proroka Jeremije (Jer. 31:31-34), i taj savez uključuje sve biblijske hrišćane iz svih naroda, ali na prvom mestu je učinjen sa „domom Izraelovim i domom Judinim“. U kontekstu ovog odlomka, u Knjizi proroka Jeremije je Božije obećanje da će etnički Izrael nastaviti da postoji kao jedinstven narod sve dok funkci-

onišu zakoni prirode (Jer. 31:35-37). Sve dok sunce sija danju i mesec i zvezde tokom noći, Izrael će nastaviti da bude narod pred Gospodom za sva vremena. U Ezekielu 36-37 su, takođe, bezuslovna Božja obećanja o fizičkom i duhovnom obnovljenju Izraela. Bog drži svoja obećanja Izraelu i zato hrišćani mogu da veruju da Božja suverena ruka vodi sve na dobro - čak i ako nam ponekad izgleda da su okolnosti preteške i da nema izlaza (Rim. 8:28).

Tradicionalno obeležavanje Purima

Ono što je izgledalo kao ozbiljna pretnja smrću, pod suverenom Božijom vlašću se pretvorilo u radost i veselje za Njegov narod. „Jer Mordehaj napisao ovo, i razaslala knjige svijem Judejcima... naređujući im da praznuju dan četrnaesti mjeseca Adara i petnaesti dan istoga mjeseca svake godine; prema danima u koje se smiriše Judejci od neprijatelja svojih i prema mjesecu kad im se pretvori žalost u radost i tuga u veselje, da te dane praznuju gosteći se i veseleći se i šaljući darove jedan drugom, i poklone siromasima“ (Estera 9:20-22).

Jevreje za vreme Purima tradicionalno čitaju celu knjigu o Esteri naglas, uz zviždanje i buku svaki put kada se pomene zliko-

vac Haman. Praznik će biti proslavljen u kostimima (jer tema „skrivanja“ se provlači kroz priču o Esteri), biće žurki, specijalnih kolačića „*hamantaschen*“, a ljudi će davati poklone jedni drugima i siromašnima.

Zaključak

Purim potvrđuje da dok tlačitelji dolaze i odlaze, Božje obećanje i savez sa nama su večni. Knjiga o Esteri obnavlja naše verovanje u Boga koji deluje i nastavlja da čini čuda. Stoga se možemo pouzdati u Njegovu suverenu brigu o svakom aspektu našeg života. Vera u Boga koji čini čuda je zaista dobar razlog za slavlje, na Purim ili u bilo koje doba godine! Možemo se osloniti na Gospoda da će ispuniti svoje obećanje uprkos svemu. Ovo je glavna poruka za nas u knjizi o Esteri.

Naši životi često izgledaju kao velika slagalica, delovi se spajaju

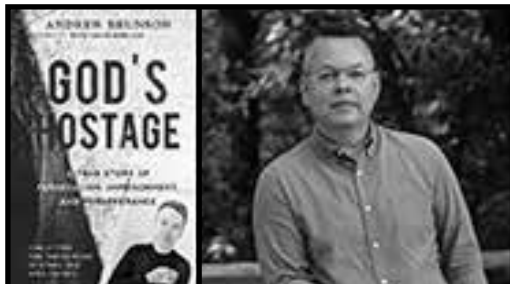
sporo, a mi još ne vidimo celu sliku. Ponekad smo u iskušenju da se oslobodimo delova koji se ne uklapaju u sliku koju bismo sami dizajnirali. Možda će oni, naizgled nepoželjni delovi, koji nam predstavljaju najveće Božje mogućnosti za nas, upotpuniti naše živote i spojiti sve delove slagalice. Gospod je rekao Petru: „Što ja činim, ti sad ne shvataš, ali ćeš posle razumeti“ (Jovan 13:7). Purim nas uči da sa čime god se suočimo, ako molimo za hrabrost da verujemo, i ako budemo poslušni Bogu, bez obzira na okolnosti, videćemo Njegov suverenitet i kontrolu nad svim stvarima, Njegov plan i namere, kao i to da sve zajedno vodi ka našem dobru.

Srećan Purim!

Dragan Simov, Beograd

(U pripremi ovog teksta korišćeni su članci o Purimu sa sajtova: oneforisrael.org i hebrew4christians.com)

PRIČE IZ ZATVORA ANDREW BRUNSON

U novoj seriji tekstova, Andrew Brunson upozorava crkvu da je na horizontu „jedan tamni plimni talas neprijateljstva i progonstva, talas koji će se obrušiti na crkvu“. Brunson zna šta je progonstvo iz sopstvenog iskustva, jer je bio zatvoren dvije godine u Turskoj zbog svoje hrišćanske vjere. U ovoj seriji, PRIČE IZ ZATVORA, Brunson objašnjava kako se možemo početi pripremati, tako da kada dođe progonstvo, možemo ostati postojani do samog kraja.

Moja supruga *Norine* i ja smo živjeli u Turskoj 25 godina, osnivali smo crkve i kuću molitve i radili smo sa izbjeglicama. Životi su nam se preokrenuli jednog dana kada su nas pozvali u lokalnu policijsku stanicu i rekli da postoji naredba da nas uhapsu i deportuju.

Problem je što nas nikada nisu stigli deportovati. *Norine* su pustili nakon dvije sedmice, a mene su držali dvije godine. Optuživali su me da sam vojni špijun, terorista i da pokušavam svrgnuti tursku vladu.

Ništa od toga nije bilo istina. Htjeli su od nekoga napraviti primjer kako bi zastrašili druge hrišćane i odabrali su mene. Prijetili su mi da će mi dati tri doživotne robije u samici.

Smatrao sam sebe relativno čvrstim misionarom jer smo se i ranije suočavali sa prijetnjama. Jednom sam čak bio upućan. Ipak, nisam bio spreman na ono što sam doživio u zatvoru. Bilo je mnogo teže nego što sam zamišljao da će biti, i skoro da nisam izdržao. Progon me je skoro nokautirao.

Mnogi hrišćani ne misle da se to može dogoditi u zapadnim hristijaniziranim zemljama, ali može. Isusovi sljedbenici su kroz istoriju, i u zemljama širom svijeta, doživljavali progonstva. Zapravo, naše iskustvo vrlo malog progonstva u ovom periodu jeste izuzetak.

Mislim da svi mogu vidjeti da se naše društvo značajno promijenilo u posljednje dvije ge-

---

neracije. Dostignuća naše kulture – korporativni svijet, tehnologija, umjetnost, mediji, zabava, profesionalni sportovi, škole i univerziteti, državna birokratija – sve to je uglavnom prepuno ljudi koji ne poštuju Boga. Zapravo, mnogi Mu otvoreno prkose. To su ljudi koji kontrolišu centre moći i uticaja. Imaju platforme koje im pomažu da pojačaju svoje glasove i da oblikuju javnost, a sve više su neprijateljski nastrojeni prema onima koji se jasno identifikuju sa Isusom i Njegovim učenjem.

Ne govorim o politici. Ne mislim da je ovo pitanje desnice i ljevice, već Isusovih sljedbenika sa jedne strane, i onih koji su neprijateljski raspoloženi prema Isusovim sljedbenicima sa druge strane.

Šta će podstaći progonstvo?

Mislim da će dvije stvari potaknuti progonstvo. Prvo, isključivost kada je u pitanju spasenje – da je Isus jedini put do Boga. Drugo, Isus zahtijeva poslušnost od svojih sljedbenika u nekoliko područja koja su žestoko osporavana u našoj kulturi, kao što su seksualni moral, rodni identitet, brak, porodica, život i biblijska pravda. Oni koji su

vjerni Isusu u održavanju evanđeoske isključivosti i poslušnosti Hristu, biće označeni kao zli ljudi, a oni koji nas progone opravdavaće sebe time da smo mi ljudi mržnje, i da nosimo poruku mržnje.

Ovo je, naravno, potpuno nazadno. To je sotonska laž. Ali razmislite o Isusu. Bio je najljubazniji čovjek u historiji, Onaj koji je najviše volio druge ljude, ali ipak ljudi su Ga nazivali zlim. Rekli su da je opsjednut demonima, i bijesna rulja je zahtijevala da bude ubijen na jeziv način. Isus je rekao da kao što je svijet mrzio Njega, mrziće i Njegove sljedbenike.

To je istina. Hrišćani su najprogonjenija vjerska skupina na svijetu. Zašto? To je zato što kada hodamo u bliskosti sa Isusom, nosimo Njegov miris i ljudi reaguju na Njega u nama.

Mislim da je ovo nešto od onoga što će se dogoditi: mnogi će u ime inkluzivnosti i tolerancije, reći da su Isusovi sljedbenici prijetnja bezbjednosti. Reći će: „Ne možete raditi ovdje. Zbog vaših stavova, ljudi se osjećaju nesigurno. Ne možete koristiti društvene mreže. Ne možete koristiti naše finansijske proizvode. Nećemo obraditi

---

vaša plaćanja. Otkazujemo vaš bankovni račun. Ne možete koristiti ove kreditne kartice. A što se tiče vaše crkve, zatvaramo vašu internet stranicu i vaše podkaste. Oduzimamo vam status da ste oslobođeni od poreza jer imate poruku mržnje.“

Ovo su neke od mogućih tačaka pritiska. Ne znam dokle će to ići, ali čak i ako je to samo preziranje, mržnja i klevetanje, i to može biti dovoljno teško. Za sada još uvijek imamo snažnu pravnu zaštitu za slobodu vjeroispovijesti, ali kako se naša kultura okreće protiv našeg judeo-hrišćanskog naslijeđa, ta pravna zaštita može vrlo brzo erodirati. Kada dođemo do kritične tačke, sve to će se ubrzati i široko rasprostraniti.

Većina vjernika nije spremna na pritiske progonstva, a to je veoma opasno. To vam mogu reći iz ličnog iskustva. Bio sam blizu sloma, posebno tokom prve godine u zatvoru. Ponekad sam bio suicidalan. Obuzeli su me strah i očaj. Upao sam u krizu odnosa sa Bogom. Vjerujem da je jedna od svrha koju je Bog imao za mene dok sam bio u zatvoru, bila da naučim kako izdržati pod pritiskom čak i onda kada sam bio slab i shr-

van, a to je djelomično bilo kako bih mogao potaknuti druge da izdrže pod pritiskom.

U ovoj seriji ću istaknuti neke od budućih duhovnih opasnosti i predložiti neke korake koje možemo preduzeti kako bismo se pripremili da izdržimo. Ovo nije sveobuhvatan popis, ali ovo su stvari koje sam naučio i vježbao koje su mi pomogle da izdržim pod velikim pritiskom, a vjerujem da će pomoći i vama.

Fokusiraću se na pripremu srca, što je najvažniji i temeljni faktor u određivanju toga hoćemo li ostati vjerni. To je krajnji cilj: biti vjeran do kraja.

Razgovarajte i planirajte

Evo kako se možemo početi pripremati da izdržimo pod pritiskom. Moramo razgovarati o progonstvu, biti ga svjesni i planirati ga. Progonstvo treba biti na našem radaru, a to posebno kažem za pastore, vođe, uticajne osobe, roditelje, bake i djedove, jer oni imaju ljude o kojima se brinu. Ako ne govorimo o tome, onda kada taj tamni talas naiđe i udari, šokiraće mnoge ljude, i to ih dovodi u opasnost da budu nokautirani.

Ovo je istinito jer se progonstvo razlikuje od drugih nevo-

lja. Mnogo je pritisaka od kojih ne možemo lako pobjeći - bolest, tuga zbog gubitka, prekinuta veza. Ali progonstvo je drugačije, jer će pritisak obično prestati ako samo pristanete na kompromis. Zato se moramo pripremiti unaprijed, tako da ne bježimo kada dođe pritisak i strah, nego da čvrsto stojimo. Evo tri praktične stvari koje treba učiniti.

Čitajte na novi način

Prvo, pročitajte Novi zavjet drugim očima. Pun je poticaja za pripremu i takođe, pun je primjera ljudi koji pobjedonosno žive pod progonstvima. U zatvoru sam posebno čitao Drugu poslanicu Timoteju, koju je Pavle napisao u tamnici prije nego što je bio mučenički ubijen. Prva Petrova poslanica obraća se hrišćanima koji pate čineći dobro. Čitajte Evandjelja s fokusom na ono što Isus govori o progonstvima, kako se On sam nosi sa progonstvima i kako na to priprema svoje učenike. Razgovarajte sa svojim voljenima i odlučite sada da ćete vi i vaš dom služiti Gospodu (Jošua 24:15) - čak i ako to postane „skupo“.

Molite se za snagu

Drugo, počnite se već sada moliti da biste vi i vaši voljeni imali dovoljno vjere i snage da izdržite. Na to je Isus poticao svoje učenike. Rekao je: „*Bdijte i molite se da ne padnete u iskušenje; duh je, naime, voljan, ali je tijelo slabo*“ (Matej 26:41). A Petar kaže vjernicima koji se suočavaju s progonstvom: „*Budite trezveni, bdijte, jer vaš neprijatelj, đavo, obilazi kao ričući lav i traži koga da proždere*“ (1. Petrova 5:8).

Učite od progonjenih vjernika

Treće, učite od progonjenih hrišćana, onih koji su prošli i vjerno ustrajali. Naučeni smo da ne očekujemo progonstvo u ovoj zemlji, stoga moramo promijeniti način razmišljanja. Ovo nije vrijeme za uobičajeno služenje u crkvi. Mnoge crkve traže kako se proširiti, ali vrlo malo se sprema za talas koji će uskoro udariti. Neki moji prijatelji očekuju probuđenje i ja se nadam da će doći. Ali prije nego što vidimo vatru probuđenja, mislim da ćemo proći kroz vatru pročišćenja. Dakle, moramo već sada dati prioritet tome

---

da pripremimo sebe za ono što dolazi.

Na početku mog pritvora, mojoj majci je bilo dopušteno da me posjeti. Ona mi je rekla sljedeće: „*Andrew*, dug je niz ljudi koji su patili za Isusa Hrista. Sine moj, sada je tvoj red da staneš u taj red.“ Bilo je to teško čuti, ali bila je to prava perspektiva. Prihvatite da ćete možda morati stajati u tom redu.

Teška istina

Teška je istina da Bog dopušta da Njegova djeca trpe progonstvo, a to može biti teže nego što mislimo. Imao sam idealistički pogled na to kako bih se nosio s intenzivnim progonstvom poput zatvora. Gledajući unazad, mislim da bi mi pomoglo da sam znao koliko teško to može biti, kako bih mogao prilagoditi svoj način razmišljanja i očekivanja.

Čujem neke ljude kako sada samouvjereno govore: „Progonstvo će biti dobro za nas. Izgrađiće crkvu. Neka dođe.“ Moramo paziti da ne budemo previše samouvjereni. Opet vam kažem, može biti teže nego što mislimo, a Božja vjernost, Njegova pomoć, Njegova milost, mogu izgledati drugačije od onoga što bismo očekivali.

Daću vam nekoliko primjera. Pavle je samouvjereno izjavio Timoteju: „Gospod će me izbaviti od svih zlih dela i bezbedno me dovesti u svoje nebesko Carstvo“ (2. Timoteju 4:18). Ali kada je ovo pisao, patio je u bijednoj rimskoj tamnici. Očekivao je da će biti pogubljen, tako da sigurnost i spašavanje mogu izgledati drugačije nego što smo zamišljali. Isus govori svojim učenicima da će se suočiti sa progonstvima i da će ih svi ljudi zamrziti. Neki od njih će biti i zatvoreni. Neki od njih će biti osuđeni na smrt. A onda, nakon što im je dao ovaj dugačak popis strašnih stvari koje im se mogu dogoditi, rekao je: „*Ipak, nećete izgubiti ni dlaku s glave*“ (Luka 21:18). Dakle, izbjegavanje od povreda možda neće izgledati onako kako očekujemo.

Isusova nadmoćnost

Budući da ovo može biti obeshrabrujuća tema, trebamo imati pred sobom istinu o Isusovoj nadmoći, sliku Isusa kao Lava. On neće biti poražen.

C.S. Lewis u „Hronikama Narnije“ priča priču o konju i dječaku koji žele otići u Narniju. Ali da bi stigli tamo, moraju krenuti na opasno putovanje koje je puno

poteškoća i opasnosti. Jedna od ključnih tačaka u knjizi je kada dječak i konj noću moraju proći kroz vrlo opasno planinsko područje. Mračno je. Ne vide ništa, a tu su strme litice. Ali veliki lav, Aslan, odvodi ih na drugu stranu.

Godinu dana prije nego što sam uhapšen, neko se osvrnuo na ovu priču dok je molio nad nama i rekao da me čeka opasan put, ali da ću izgurati, da ću ići dalje, jer će Bog biti sa mnom. I to smo zapisali. Neposredno prije nego što smo bili uhapšeni, *Norine* je slučajno zgrabila ovu molitvu između nekih drugih nasumičnih listova papira, dok je u žurbi napuš-

tala naš dom na putu do molitvenog skloništa. U Božjem vremenu, to je ono za što se molila neposredno prije početka mog opasnog putovanja. Često sam o tome razmišljao u zatvoru. Bilo je teškoća. Postojala je stvarna opasnost, a na trenutke sam bio i blizu poraza. Ono na šta mi je Bog skrenuo pažnju jeste Lav iz Jude, Isus Hrist. On je bio tamo i vodio me na drugu stranu.

Moja braćo i sestre, na opasnom smo putu. Biće teškoća i opasnosti, ali Lav je sa nama. U jednom trenutku, putovanje će završiti, i završiće pobjedom Lava i onih koji su na Njegovoj strani.

Andrew Brunson

IĆI SAM ILI IĆI ZAJEDNO?

Rečeno je: „Ako želiš ići brzo, idi sam; ako želiš stići daleko, idi zajedno sa nekim.”

Naši međusobni odnosi nisu opcionalni, oni su esencijalno bitni. Prvi odnos između ljudi koji je Bog stvorio jeste brak, intimni odnos između muškarca - Adama, i žene - Eve. Bog je stvorio Adama s potrebom za društvom, za prijateljstvom. Adamu je bio potreban nekoga sa kim će zajedno živjeti. Zbog toga je brak - odnos između muža i žene - temelj svih društvenih struktura.

Biti sam na ličnom planu može biti veoma izazovno. Kao hrišćani, znamo da su stalna prisutnost Božja i milost Božja dovoljne pored svih naših nedostataka. Bog ipak daje prednost izgradnji odnosa. On želi unutar naših života uspostaviti zdrave odnose sa drugim ljudima kako bismo mogli da budemo jači.

„I ako neko nadvlada jednoga, dvojica mogu tog da nadvladaju. Tek, trostruko se uže ne iskida brzo” (Propovjednik 4:12). Drugi stih glasi: „Zar bi jedan mogao da goni hiljadu, i da dvojica

---

deset hiljada potjeraju” (5. Moj. 32:30a).

Kada nešto radimo sami, možemo biti veoma djelotvorni kratkoročno, ali tada imamo veći rizik od izgaranja. Radeći zajedno sa drugima koji imaju slično srce i viziju, dovodi nas u poziciju da možemo mijenjati svijet. Razlika između individualnog truda i tinskog rada je identična razlici između zbrajanja i množenja. I jedno i drugo su matematičke operacije, ali sa različitim nivoima kapaciteta.

Dakle, postoje vremena i prilike koje zahtijevaju hitnu i brzu pažnju. Međutim, hajde da postavimo sebi za cilj da te situacije svedemo na minimum, inače ćemo trošiti svoje vrijeme i energiju; reagovaćemo na temelju stresa umjesto da odreagujemo mudro. Kada se suočite sa rješavanjem neke situacije - posebno ako su to situacije koje se ponavljaju - razmislite o tome da nekoga povedete sa sobom u tu situaciju, kako biste im omogućili priliku da sami nauče kako pravilno postupati u takvim situacijama.

Moraćete u početku raditi sami, ali nadajmo se da će vaš učenik imati dobro iskustvo, naučiti i razviti vlastite bogom-

dane darove i vještine. Možda nećete riješiti situacije koje se ponavljaju, ali barem ćete imati tim koji je razvijen i spreman za rješavanje tih situacija zajedno sa vama (i pod vašim nadzorom).

Kada se suočio sa bitkom, Abraham je imao prijatelje koji su se borili uz njega, i koji su se osjećali počastvovanima zbog tog prijateljstva: „... *Dio plijena neka uzmu ljudi koji su poslali sa mnom - Aner, Eshol i Mamrije” (1. Moj. 14:24b).*

Josif je vladao Egiptom i narodima koji su bili pod vlašću faraona, ali njegova prava sudbina nije mogla biti ispunjena bez pomirenja sa svojom braćom. „*Vi ste smišljali da mi naudite, ali Bog je to okrenuo na dobro. To je učinio da bi sačuvao na životu mnoge narode, kako to i jeste danas” (1. Moj. 50:20).*

Mojsije je preuzeo na sebe svu odgovornost da sudi u Izraelu; doveo je sebe do ekstremne iznemoglosti, sve dok ga njegov tast nije naučio principu delegiranja: „*Kad je Mojsijev tast vidio šta sve Mojsije čini za narod, zapitao ga je: ‘Što se ti toliko baviš narodom? Zašto ti sjediš sâm, a sav narod stoji oko tebe od jutra do večeri?’”*

Trebamo jedni druge, jer život je ispunjen kušnjama i neuspjesima, jednako kao i dobrim vremenima – zapravo, nevolje i poteškoće mogu ispuniti veći dio. „Jer, padne li jedan, drug njegov će ga podignuti. I jao onom koji padne, a nema druga da ga podigne!“ (Prop. 4:10).

Isusovi su učenici tri godine obučavani u službi evanđelja. Isus je to modelirao za njih (i za nas) kako bi upoznali bitne aspekte službe - posebno službe molitve. „Oprostivši se od naroda, otišao je u brda da se nasamo moli. Spustilo se i večer, a on je još uvijek tamo bio sâm“ (Matej 14:23).

Kada su bili ispunjeni Duhom Svetim na dan Pedesetnice, Isusovo učenje i primjer koji im je On dao, postali su osnaženi u njihovim srcima i životima. Za njih to više nije bila teorija nego je postala stvarnost. Oni su to doživjeli individualno i timski. Gospod koji se moli, proizveo je

apostole koji se mole, i koji su proizveli crkve koje se mole. „Kada su se pomolili, potresla se kuća u kojoj su bili okupljeni, te su se svi ispunili Duhom Svetim. Zatim su odvažno naviještali Božiju riječ“ (Djela ap. 4:31).

U gradu Antiohiji, apostol Pavle je naučio vrijednosti zajedničkog života i službe, vrijednosti tima i timskog rada. Kada je Duh Sveti govorio Antiohijskoj crkvi, Varnava i Pavle su bili poslani zajedno kao tim.

Iako su se tokom godina okolnosti mijenjale, apostol Pavle nije promijenio princip timskog rada. Zbog timskog rada se na kraju Evanđelje proširilo po Rimskom carstvu i osnovane su brojne lokalne (mjesne) crkvene zajednice.

Suština je u sljedećem: potrebni smo jedni drugima kako bismo ispunili Veliko poslanje; trebamo pomoć jedni od drugih kako bismo ispunili svoje individualne pozive i svrhe unutar

---

Carstva Božjega. Tokom nekoliko prethodnih godina, jedan pokret koji se zove „Balkan Call” (www.balkancall.org), porastao je među balkanskim narodima, među crkvenim vođama i molitvenim zastupnicima.

Postoji jedna nova spoznaja i stav da nas nacionalne granice u konačnici ne definišu kao Isusove sljedbenike, kao tijelo Hristovo. Potrebna su nam različita pomazanja i darovi, sve ono što je Bog dao lokalnim crkavama u različitim narodima, kako bismo to razmjenjivali i iskusili. Balkan je naše okruženje i crkve unutar svake balkanske nacije su naša porodica. Bez obzira na jezik i etničku pripadnost, svi mi dijelimo Božju lju-bav i milost. Da li je moguće zajedničko bogoslužjenje vjernika iz Hrvatske i Srbije? Da li je moguće da albanski i makedonski vjernici zajedno mole? Da li je moguće da grčki i turski pastori zajedno uzimaju hljeb i vino?

Vidimo da se nacionalne granice pretvaraju u mostove, i balkanske crkve se ujedinjuju kao nikada prije. Mole se jedni za druge, posjećuju se i pomažu jedni drugima. Zbog dobrih odnosa koji su izgrađeni u pos-

ljednjih nekoliko godina, crkve iz jedne balkanske nacije u stanju su odreagovati i u dobrim i u lošim vremenima, kako se već ukaže prilika.

Kada su Tursku nedavno pogodili snažni zemljotresi, mi kao lokalna crkva u Sarajevu nismo bili potpuno izgubljeni oko toga kako možemo pomoći crkvama koje su bile u zoni pogođenoj zemljotresima. Budući da smo poznavali turske pastore preko mreže „Balkan Call”, znali smo kome možemo poslati finansijsku pomoć. Poslali smo i jednu mladu damu iz naše crkve, koja govori turski jezik, da ode tamo i da služi deset dana.

Da nismo imali već uspostavljen odnos, da nismo investirali u molitvu za Tursku, da smo poznavali turske pastore samo po imenu, onda bi ova kriza prouzrokovana zemljotresima mogla ostati samo naslov u vijestima. Budući da smo porodica, Božja balkanska porodica, mogli bismo pokušati biti blagoslov drugima u vrijeme njihove potrebe.

Vremena je malo - živimo i služimo ZAJEDNO!

Robert Haris Jurjević, Sarajevo

DA LI BOG PATI?

Kada se mi kao hrišćani obraćamo Bogu, vrlo retko razmišljamo o tome kako se On oseća dok pokušava da dopre do nas kada grešimo, jer Ga mi kada smo zaokupljeni svojim problemima, uopšte ne čujemo. A grešimo svakodnevno. Da li Bog pati? Da. O tome čitamo u Bibliji.

Prva patnja koju je doživeo, desila se još u Edenskom vrtu kada su Adam i Eva zgrešili. Mada nema zapisa o tome kako se Bog osećao kada su oni pali u greh, mi možemo da pretpostavimo da Ga je njihova neposlušnost jako zbolela. Ne zaboravimo da su se Adam i Bog dugo družili pošto je Adam sve vre-

---

me nadevao imena stotinama hiljada životinja koje je Bog stvorio. Bog je voleo Adama kao svoje delo, a i Adam je, sasvim sigurno, voleo svoga Tvorca i iskreno mu se radovao.

Videvši da sva živa stvorenja imaju svoj opozit, tj da su došli na svet u paru, Adam se osetio usamljeno, jer nije imao nikog od svoje vrste. Iako je stvoren na sliku Božiju, Adam nije bio Bog, već čovek. Zato mu je Tvorac dao ženu, da ne bude sam. Verujem da su se Adam i Eva družili sa Bogom sve do onog kobnog trenutka kada je Eva poslušala zmiju i svojim nepromišljenim postupkom (okusivši plod sa zabranjenog drveta dobra i zla, pa je još i Adama na to nagovorila) izazvala teške posledice po sebe, celo čovečanstvo, ali i Boga. Zašto? Bog ne trpi greh i u Njegovom okruženju ga jednostavno nema. Niko ko je grešan ne može boraviti u blizini Boga.

Prvi ljudi na zemlji su počinili greh neposlušnosti. Čim su okusili plod sa zabranjenog drveta počeli su da razlikuju dobro od zla, i samim tim pali su pod vlast greha. Umesto da se pokaju, Adam je optuživao Evu, a Eva zmiju, za ono što su učinili.

Zato su bili izbačeni iz Edenskog vrta.

Od tog trenutka Bog je stalno razapet između ljubavi prema čoveku i mržnje prema grehu, i pati svaki put kada zbog greha mora da kazni čoveka. Bog ne voli da kažnjava ljude, ali na žalost, ogromna većina njih voli greh više od Boga, i ne mari za Njegove zapovesti; a kazna za greh je smrt. Postoje i manji gresi koji ne zaslužuju smrt, ali je sasvim sigurno da svaki greh zaslužuje odgovarajuću kaznu. Bog kažnjava ljude da bi ih odvratio od puta u sigurnu propast jer želi da se što više njih spase.

Drugo veliko razočaranje je Bog doživeo kada se pretpotopski svet toliko moralno iskvario da je to postalo nepodnošljivo. Ljudi su se izopačili do te mere da su žene spavale sa demonima koji su uzimali ljudski oblik i tako su se rađali divovi poznati po svojoj ogromnoj fizičkoj snazi. Blut, razvrat i nastranost su zahvatili sve ljude; pohlepa, svirepost, zavist, pijanstvo, ubistva, krađe su se toliko namnožili da se Bog pokajao što je stvorio čoveka. Izdvojio je samo pravednog Noja, njegovu ženu i trojicu sinova sa snahama, pa je

---

ogromnim potopom uništio sve ostale ljude i sve životinje koje nisu bile u kovčegu.

Nakon toga, Bog se jako ražalostio, jer se setio svoje ljubavi prema čoveku i zakleo se da više nikad neće učiniti nešto takvo, pa ma koliko čovek grešio. Nikad više neće pobiti celo čovečanstvo. Da li je Bog tada patio? Jeste.

Ceo Stari Zavet je svedočanstvo o strašnoj Božijoj borbi protiv greha, o Njegovoj razapetosti između gneva i milosti, između ljubavi prema čoveku i mržnje prema nemoralu. Setimo se priče iz Knjige o sudijama (od 19. do 21. glave) o naložnici nekog Levita sa kojom se ovaj posvađao te je ona otišla kod roditelja, a Levit pošao kod tasta da je vrati. Na povratku u putu ih zatekne noć u jednom paganskom gradu, pa da ne bi prenoćili kod tuđinaca, požurili su u Givu, grad koji je pripadao Venijaminovom plemenu. Umorni od puta jedva su našli smeštaj kod nekog dobrog čoveka. I šta se tada desilo?

Pripadnici Božijeg izabranog naroda, čijim se očevima sam Bog zakleo da će ih blagosloviti i umnožiti toliko da će ih biti kao peska u moru i kao zvezda na nebu, hteli su da napastvuju svetog čoveka, Levita, pa su mu na kraju, do smrti silovali ženu. Da li su tada mislili na Boga? O čemu su uopšte razmišljali? Šta je Bog tada trebalo da uradi? Rešio je da zatre celo Venijaminovo pleme pošto su se građani Give oglušili o zahtev da predaju počiniocima tog gnusnog nedela i samim tim postali saučesnici. Sav Izrael se digao na oružje i pobio skoro sve pripadnike ovog plemena.

Božji gnev je ipak preživelo šest stotina muškaraca, jer je Izraelcima bilo žao da ih pobiju do kraja pošto su im to bila braća. Ako su oni kao ljudi patili i bilo im je žao, kako je tek patio Bog?

Koliko puta je Bog bio na ivici odluke da uništi Izrael? Nije li Ga, na putu za Hanan, Mojsije molio da se predomisli? Nije li rekao Mojsiju da će ih sve pobi-

---

ti, a da će od njega podići novi narod? (2. Mojsijeva 32:9-14). Koliko puta ga je tvrdovrati i neposlušni Izrael izazivao?

Sa pojavom Isusa Hrista, svi smo dobili mogućnost da bude-
mo spašeni, svima nam se vera u Spasitelja uračunava u pravednost po velikoj milosti Božijoj. Kroz Isusa Hrista ulazimo u večni život putem pokajanja i odvrćanja od greha. Umrevši starom čoveku u sebi, živimo Hristu. Imamo divnu privilegiju da baštinimo spasenje kroz savršenu žrtvu Bogočoveka koji je platio punu cenu za svakog od nas. Da li smo je svesni? Da li imamo pojma šta nam je obezbeđeno na krstu Golgote i koliko je to cena? Da li znamo koliko Bog pati kada nećemo da izademo iz greha i kada Ga izazivamo da nas zbog toga uništi? Koliko još opomena treba da primimo? Kada god činimo zlo drugima ili sebi, kada god se oglušujemo o Njegove zapovesti, naš Nebeski prijatelj, naš Stvoritelj pati. Teško Mu je, jer On od svojih principa nikad ne odustaje. Oni su apsolutni i nepromenljivi.

Bog je pravedan i suveren. Njemu nije potrebna naša saosećajnost, jer takvo nešto dolazi

od tela. Setimo se samo kako je Isus odbrusio Satani gledajući u Petra kada je ovaj emotivno (duševno) komentarisao predstojeće raspeće (Matej 16:21-23). Međutim, ako istinski u Duhu, a ne telesno, volimo Boga, mi ćemo ovoga biti svesni i trudićemo se da ne grešimo. Biće to iz ljubavi prema Njemu da Ga ne bismo žalostili, a ne iz religiozne zatucanosti koja je samo jaram zbog kojeg sve dublje i dublje tonemo u greh.

Kada grešimo, a naročito svesno, mi istovremeno i gnevimo i rastužujemo našeg Stvoritelja. Gnevimo Ga jer je pravedan, a rastužujemo Ga jer nas voli. Zar mi volimo da patimo? Zašto onda zadajemo bol i patnju našem najvećem prijatelju? Strah Gospodnji je duhovno dostignuće i neophodan je za spasenje; nipošto ga ne smemo gurati pod tepih jer nam ne prija činjenica da je Bog pravedan. Uz strah Gospodnji uvek stoji ljubav Božija koja je kruna sveg Njegovog stvaralaštva. To dvoje u našem srcu uvek moraju biti u ravnoteži. Ko ovo shvati i primi, imaće bogatstvo koje mu niko nikada ne može oduzeti: spasenje Božije i život večni.

Branka Klačik, Novi Sad

POKAJANJE

*Pokajanje je početak, sredina i kraj
hrišćanskog načina života.*

Neophodno je važno da pokajanje postoji i pre, i tokom, i posle vodenog krštenja u životu jednog vernika.

Kada poveruješ, i verom se duhovno rodiš, ti se sjedinjuješ s Hristom i udaljavaš se od greha i svetovnog načina života.

Nakon duhovnog rođenja Bog je tvoje srce zapečatio Svetim Duhom za dan iskupljenja (Ef. 4:30), ali samo ako do kraja nepokolebivo sačuvaš svoju veru i ne odrekneš se Gospoda Hrista (2. Tim. 2:12).

Sluga Gospodnji, Jovan Krstitelj, nije podsticao narod samo na početak pokajanja koji se izražava u udaljavanju od zla, nego je tražio i plodove dostojne pokajanja.

Kakvi su to plodovi?

To je prevashodno ispovedanje ili priznanje bezakonja i greha, što su i činili oni koji su dolazili kod Jovana: „Tada su izišli k njemu... on ih je krštavao u Jordanu, i ispovedali su ili javno priznavali grehe svoje“ (Mt. 3:5,6). Aliluja!

Govorio je: „*Među vama stoji Koga vi ne znate. To je Onaj što dolazi za mnom, On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem*“ (Lk. 3:16).

On ima lopatu u rukama kakva odgovara ovoj njivi, razdvojiće žito od kukolja. Pod rečju „ruka“ podrazumevamo „vlast“. I očistiće, kaže, gumno svoje, tj. Crkvu, i sabraće žito, tj. one što su doneli obilje plodova pravednosti, i sabraće ga u žitnicu svoju, tj. u nebesku porodicu, a kukolj će spaliti ognjem neugasivim (Mt. 3:12).

Ako je oganj neugasiv, on time ukazuje na večnost kazne.

Jovan pretil sekirom i odlučno tvrdi da ona leži kod korena drveta i svakog trenutka pretil da će ga poseći (Mt. 3:10). To posecanje i jeste presuda Božija za sve one koji pravdaju sami sebe, a greše navalice bez ikakvog kajanja.

Oni, saglasno toj presudi, bacaju se u krajnju tamu gde će biti plač i šrgut zuba. Prorok pretil neugasivim plamenom koji će ovi naslediti posle odsecanja i kroz to im objavljuje svu strahotu gneva Božijeg, kako bi time otreznio bezosećajni narod tvrdog i drvenastog srca.

Budući da Duh Sveti dolazi i odlazi po svojoj volji, jer poseduje istu silu kao Otac i Sin. Duh Sveti prebiva u onima koji žive u pokajanju, ne napuštajući ni one što su sagrešili, kao što smo videli kod Davida, ali odstupa od onih što su sagrešili i pri tom se ne kaju, kao što smo videli kod Saula. Neka se i svi mi tokom života, svojim delima, rečima i mislima pridržavamo pokajanja, i neka On svagda prebiva u nama, urazumljujući nas, tešeći i darujući nam najzvišenije spasenje, sada i uvek i u vekove vekova. Amin!

Ivan Zlatanović, Leskovac

Ako se moj narod, koji se zove mojim imenom, ponizi i pomoli, potraži moje lice i okrene se od svoga zlog načina života, ja ću čuti sa neba i oprostiti mu greh i isceliti njegovu zemlju.

PRVA KNJIGA DNEVNIKA 7,14

SIGURNO TE NEĆU OSTAVITI

Ukoliko ne poznaješ Josifa, vrlo ću te rado upoznati sa njim. U mladosti je prošao teška životna iskušenja i poniženja. Najbliži su ga izdali i zaboravili, nedužan je dospio u zatvor, a kada ga je ruka prijatelja mogla izbaviti, nije ga se sjetio čak ni onaj kome je on ranije pomogao. Možda ćeš na ovo da kažeš: „Ah, takvih je slučajeva mnogo. I ja sam mnogima pomogao, a za to mi niko nije rekao ni hvala.” Vjerujem ti. Sve je manje vjernih i pouzdanih prijatelja. Nije teško ostati zaboravljen i sam. Ali ne želim ti predstaviti Josifov slučaj, kao razlog za beznađe i očaj. Naprotiv, Josif je primjer pobjede u beznadnim okolnostima. Njegov život je na mene ostavio trajan uticaj. Po-

gotovo jednom prilikom kada sam se osjećao napušteno i zaboravljeno.

Samoća mi se činila tako poraznom i zastrašujućom. Dok mi je tuga pritiskala srce, sjetio sam se Josifa, posebno jednog događaja iz njegovog života. Njegov me je slučaj odjednom snažno zaokupio, i ispunio me trajnom nadom i iščekivanjem. Možda već znaš o kojem je Josifu riječ. O njemu govori Biblija, i to već prva biblijska knjiga – Knjiga Postanka! Tridesetsedmo poglavlje nam predstavlja sedamnaestogodišnjeg Josifa. Čini se da je jedini njegov „griješ“ bio taj što je bio sanjar. Znaš i sam da sanjari ne prolaze najbolje u životu. U toj Josifovoj

---

dobi i ja sam bio neka vrsta sanjara. Dok sam sa roditeljima na seoskom polju okopavao kukuruz, posao bih ostavio na trenutak, prišao bih majci, koja je neumorno zamahivala motikom, te bih joj uzbuđeno govorio: „Mama, jednog dana ću vidjeti Englesku. Jednog dana ću posjetiti Ameriku. dana Jednog ću se popeti na najviši neboder na svijetu – *Empire State Building* u Njujorku!“

Otac me prekoračio riječima: „Sine, drži se motike!“ Vjerovao ili ne, i Josif je imao snove vezane uz poljske poslove. Ali za razliku od mene, on je imao Bogom nadahnute snove.

Jednom je sanjao kako je vezivao snopove po polju. Poslušaj kako je taj san ispričao svojoj mnogobrojnoj braći:

„Pomislite!“ – ushićeno je govorio – **„Vezali smo nasred polja snopove, kadli se najednom moj snop uspravi i stade uspravljen. Uto se vaši snopovi okupe okolo i duboko se poklone mome snopu“** (Postanak 37:7).

Braća mu na to nisu odgovorila: „Josife, drži se snopova a ne

snova, i nas ostavi na miru.“ Njihova je reakcija bila puno ozbiljnija. U Josifovom su nastupu prepoznali opasnost.

„Kaniš li se nad nama zakreljevati?“ – bilo je njihovo pitanje – **„Hoćeš li nam biti gospodar?“** (Postanak 37:8).

Ova bojazan nije bila bez razloga. Vrlo su lako uočavali kako njihov otac njemu, najmlađemu sinu, pokazuje puno više naklonosti nego njima. Josifovim neobičnim snovima nije bilo kraja. Ne samo da je njima uzrujavao braću već je i svog oca zapanjivao. Nakon što je braći ispričao svoj novi san, dotrčao je i do oca.

„Pazite!“ – pričao je san – **„Sunce, mjesec i jedanaest zvezda duboko mi se klanjahu!“** (Postanak 37:10).

Ni otac nije mogao lako izići na kraj sa snovima svog ljubimca. U čudu je zapitao sina: **„Zar ćemo doći ja, tvoja majka i tvoja braća pa ti se do zemlje klanjati?“** (Postanak 37:10).

Mladi je Josif velikim stradanjima platio svoje snove. Zavidna braća su iskoristila

jednu priliku da ga se riješe. Dok su čuvali stada, u pustinjskom krajoliku, ugledali su u daljini Josifa, kako im dolazi u posjetu. Nisu gubili vrijeme. Čim im je prišao, zgrabili su ga i bacili u pustinjsku jamu. Zatim su ga prodali trgovcima, koji su prolazili tim krajem. A ovi su trgovci prodali Josifa kao roba u Egipat, daleko od očeva doma.

Ali ni tu nije bio kraj njegovim nevoljama. Josifov je gospodar bio Potifar, faraonov dvoranin. U početku je dobro postupao sa njim, jer ga je zavolio. Postavio ga je čak i na visoki položaj u svome dome. No, opet je grešno ljudsko srce stajalo Josifu na putu. Potifarova je žena lažno optužila mladića za silovanje. Josif je zbog toga bio bačen u tamnicu. Zaboravljen od braće, osuđen od gospodara, Josif je bio sam.

Dragi prijatelju, vrijeme je da ti skrenem pažnju na onaj događaj, koji je mene izvukao iz beznađa. Zbio se upravo za vrijeme Josifovog boravka u tamnici. Zbog dobrog vladanja, Josifu je povjereno nadgledanje drugih zatvorenika. Ubrzo je primijetio da su u zatvor dospjela dva dostojanstvenika: peharnik i pekar egipatskoga kralja. Svaki od njih je usnio san, koji ih je učinio potištenima.

U tom je podneblju bilo rašireno vjerovanje da su snovi usko povezani sa stvarnošću. Pekar je sanjao tri bijele košare a peharnik lozov trs s tri mladice na njemu. Bog je Josifa obdario mudrošću tumačenja snova, stoga je i pekaru i peharniku otkrio značenje tri bijele košare i lozovog trsa. Pekar je predvidio vrlo nepovoljan ishod, a peharniku je rekao sljedeće:

„Poslije tri dana faraon će te pomilovati i vratiti na tvoje mjesto; opet ćeš stavljati pehar faraonu u ruke, kao i prije, dok si mu bio peharnik“ (Postanak 40:13).

Tako je Josif utješio peharnika i dao mu nadu. Na kraju ga je zamolio za uslugu:

„Kada ti bude opet dobro,“ – molio je Josif – **„sjeti se da sam i ja bio s tobom: spomeni me faraonu i pokušaj me izvesti iz ove kuće. Jer, zbilja, bio sam silom odveden iz zemlje Hebreja; ni ovdje nisam ništa skrivio, a baciše me u tamnicu“** (Postanak 40:14-15).

Sve što je Josif predskazao u vezi peharnika i pekara ispunito se. Pekar je obješen a peharnik vraćen u službu.

Nakon svih stradanja, koja je doživio zbog ljudske zavisti, zlobe i požude, Josif se ponadao da će mu izbavljeni peharnik uzvratiti za dobro. Ali nije bilo tako. Zapisano je sljedeće: **„Ipak se glavni peharnik nije sjetio Josifa – zaboravio je na nje-ga“** (Postanak 40:23).

Na Josifovom mjestu, ovo bi me u potpunosti dotuklo. Josif je bio zaboravljen i ostavljen od ljudi, ali ne i od – Boga. Da se

radilo samo o ljudima, mladić bi pao u potpuni zaborav i zsigurno istrunuo u tamnici. Ali u daljnjem slijedu događaja, Bog je učinio zahvat u Josifove okolnosti i izbavio ga iz tamnice.

Evo i kako. Pažljivo poslušaj. Iduće poglavlje knjige Postanka počinje sljedećim stihom:

„Poslije dvije godine usni faraon da stoji pokraj Nila“ (Postanak 41:1). Dvije godine, nakon peharnikovog izlaska iz tamnice, faraon je usnio dva sna: jedan se odnosio na sedam ružnih i mršavih krava, koje su proždrlle sedam debelih i lijepih krava. Drugi san se odnosio na sedam šturih klasova koji su proždrlili sedam jedrih i punih klasova.

Ovi su snovi faraona uznemirili. Niko od faraonovih čarobnjaka i mudraca nije umio protumačiti njegove snove. Tek su ove okolnosti, da niko nije uspio protumačiti faraonov san, natjerale peharnika da se sjeti Josifa. Priznao je svoj propust i ispričao kako je mladi zatvorenik ispravno protumačio njegov i pekarev san.

To je ponukalo faraona da k sebi pozove utamničenog Josifa i izloži mu svoje snove. On je

ponovo, uz Božje nadahnuće, dao pravo tumačenje faraonovih snova: predskazao je sedam gladnih godina.

Faraon je uočio Josifovu Bogom nadahnutu mudrost. Stoga mu je podario ne samo slobodu, već ga i uzvisio na visok položaj.

Uočavaš li Božje spasonosno djelovanje u trenucima kada ljudi zakažu? Peharnik je zaboravio na Josifa, ali je Bog upravljao okolnostima i podešio ih tako da Josif iziđe na svjetlo dana.

Isus je, pred svoje hapšenje, predskazao da će ga njegovi najbliži učenici napustiti. Ali je i dodao: „**Ja nisam sam, jer je Otac sa mnom**“ (Jovan 16:32).

Dragi prijatelju, nisi sam ako svoje pouzdanje stavljaš u Isusa Hrista; ako tvoje srce i duša čeznu za njegovim izbavljenjem. Ti nisi sam, jer je Gospod Isus s tobom. Vjeruješ li da u njemu imaš prijatelja na nebu, koji nikada ne zaboravlja?

Ja to za sebe osjećam cijelim svojim bićem. Ljudi te mogu zaboraviti, ali Bog i dalje upravlja okolnostima. Ako zatražiš u molitvi, Duh Sveti može istisnuti samoću iz tvoga srca.

Na tvoje pouzdanje i žarku molitvu, Isusov odgovor je sljedeći; upotrijebiću riječi iz novozavjetne poslanice Hebrejima: „**Sigurno te neću ostaviti; ni pošto te neću napustiti!**“ (Hebrejima 13:5).

Vlado Pšenko

SVJEDOČANSTVO

Nadam se da ćeš ovo do kraja pročitati.

Ja se zovem Ismet, imam 31 godinu, a 29 godina sam proveo u Sarajevu. Odrastao sam u domu za nezbrinutu djecu. Tamo sam proveo većinu svog života.

Od svog rođenja, pa do sedme godine, bio sam u domu za nezbrinutu djecu „Bjelave“, gdje sam bio maltretiran do te granice da sam zaboravio kako se zovem. Tog dijela svog života se ne sjećam baš dobro. Znam samo iz priča drugih ljudi. Od sedme godine, pa do sedamnaeste godine, bio sam u dječijem selu u Sarajevu. Kada sam došao tamo, SOS majka je lupala pepeljarkom da me pokuša dozvati, ali joj nije uspjevalo, jer sam ja od trauma samo sjedio i samo sam slušao naredbe (sjedi ovdje, stani ovdje). Samo na takve stvari sam reagovao i izvršavao naredbe. Nisam uopće govorio. Godinu dana je bilo tako.

Trebali su me vratiti u dom „Bjelave“, ali moja SOS majka se javila i rekla da bi ona voljela da se pobrine za mene, i da će se potruditi da ja progovorim.

Dali su joj rok od dva mjeseca, i ona je pristala. Na kraju, uspjela me je dozvati.

Počeo sam sa osnovnom školom u osmoj godini, i bio sam povučen i miran momak sve do svoje 13. godine, dok me brat nije počeo maltretirati. Tada sam ja počeo da pravim probleme: bježanje od kuće, tuče, maltretiranje, reketiranje, bježanje sa nastave, itd.

Dok sam bio u SOS dječijem selu, praveći probleme, doveo sam sebe tri puta u situaciju da mi prijete izbacivanje i slanje u

---

popravni dom; ali svaki put bih se nekako bih smirio i potrudio da se to ne desi.

Kada sam išao u srednju školu, više sam bio kod pedagoga u kancelariji nego na nastavi. Tada je počela većina mojih problema. Sve one koji su se drogirali, njih sam maltretirao. Bilo je malo nas u mojoj grupi koji nismo voljeli drogu, i mi smo pravili probleme takve vrste. Nisam ni završio srednju školu jer me to nije zanimalo u to vrijeme. Izašao sam iz SOS sela prije vremena, jer sam morao zbog svog ponašanja.

Kada sam izašao iz SOS sela, iznajmio sam stan, ali bilo mi je važnije da potrošim pare na društvo nego na stan. Počeo sam da pijem, tražio sam nešto. Tragao sam smislom - zbog čega sam ja stvoren, koji je smisao, ali ga nisam našao.

Svoju (pravu) majku sam tražio i nisam je mogao naći, jer me je centar za socijalni rad non-stop lagao da je ona tamo ili ovamo, da nije živa, i slične stvari. Na kraju, ja sam je pronašao preko interneta, ali ni to me nije učinilo sretnim. Upao sam u depresiju u svojoj 20-oj godini. Radio sam, ali su ljudi

moju dobrotu iskorištavali. Radio sam po tri posla, ali se nisam mogao skućiti. Nikad me nije kriminal zanimao, bježao sam od toga, mada su neki moji drugovi upali u teški kriminal.

Živio sam više na ulici nego u stanu, jer nisam mogao da naplatim svoj rad. Selio sam se svakih mjesec dana, pa sam i na ulici spavao. Kada se sve sabere, živio sam tako oko tri godine.

Dolazilo mi je u misli da se ubijem. Tražio sam da kupim pištolj da se ubijem, ali pošto su ljudi znali zašto to tražim i šta planiram, nisu htjeli da mi ga prodaju. Odlazio sam na vrhove zgrada da se bacim odozgo, ali tavani bi bili zaključani. Tražio sam „izlaz“, ali ga ja nisam nalazio.

Tako je bilo sve dok me brat nije kontaktirao i rekao mi za Reto (rehabilitacioni centar). Predložio mi je da se tamo smjestim i da pokušam da se smirim, da pronađem sebe i da vidim šta želim sa životom.

Ja sam ga tada upitao šta ću ja sa takvim ljudima? Brat mi je rekao da tamo ima raznih ljudi i da pokušam. Tako sam otišao u rehabilitacioni centar 19. sep-

---

tembra 2019. godine. Došao sam, i gledao sa strane te ljude kako su radosni, a ja nisam znao šta ću sa sobom. Donosili su mi čaj puni ljubavi kao da me poznaju čitav život. Pričali su sa mnom, nisu mi dali da razmišljam o nebitnim stvarima, stalno su me pitali jesam li gladan, da li mi je hladno, jesam li žedan, itd.

Nisam ih mogao shvatiti, oni su mi samo govorili da ni oni ranije nisu bili takvi, ali da ih je Isus promijenio. Naravno ja to nisam mogao vjerovati, nego sam u glavi kontao da je to nekakva sekta, i pitao sam se gdje sam ja to došao?!

Mislio sam da moram pobjeći što prije, ali u dubini svoga bića sam osjećao da se u meni nešto dešava, samo nisam znao šta je to. Išao sam i na njihove (crkvene) sastanke, iako me to nije zanimalo. Pričali su mi o nekom Isusu, a u to vrijeme, za mene je Isus bio neki čovjek koji se objesio na drvetu.

Jedan brat me zamolio da se pomoli za mene, a ja sam to odbio i rekao sam da me to ne zanima. On je bio uporan i rekao mi je da se mnogo momaka moli za mene, a da se on svake večeri molio za mene. Nakon tri

mjeseca sam mu dopustio da se pomoli za mene. Prisato sam samo da me ostavi na miru, ali on je i sljedeće jutro došao da se ponovo moli za mene!

Ja sa, ga upitao šta on koristi? On mi je odgovorio: „Samo Isusa.“ Rekao mi je još i da on vjeruje da ću i ja pronaći mir u srcu.

Tako su dani prolazili, i nakon otprilike pola godne, ja sam otišao na klupu. Nisam se znao moliti, nego sam počeo da pjevam. Iz tih pjesama su počele izlaziti moje molitve. Počeo sam plakati. Do tada nisam znao šta su suze, i pitao sam se odakle to sad meni?

Tada ništa nisam osjećao. Sutradan sam se osjećao kao novi čovjek (radostan, bez tuge i bola, bez briga, željan svima da pomognem).

Nisam znao šta se sa mnom dešava, nisam smio nikome reći šta mi se dešavalo, jer sam kontao da će pomisliti da sam skrenuo. Od tada sam počeo sve češće da čitam Bibliju. Sve više mi se više otkrivalo kakav je zaista moj Spasitelj; shvatao sam da je On umro za moje grijeha i oživio da bi meni pomogao u ovom svijetu.

Dani su mi postali ispunjeni ljubavlju. Ništa mi više nije bilo mrsko, svaki dan sam se molio i čitao. Sve više i više sam se zaljubljavao, jer sam saznao da sam ja nevjesta a On mladoženja. Shvatio sam da On mene zove u svoj jaram kako bi mi pomogao da se nosim sa svojim problemima, i da mi bude lakše.

Nije mi rekao da neću imati problema; imaću ih sve dok sam u ovom svijetu. Najbitnija rečenica koja je privukla moju pažnju, uho i srce, jeste iz Evanđelja po Ivanu 3:16 (da ko god u Njega vjeruje ne propadne nego ima život vječni).

Tako sam ja upoznao svog Spasitelja koji me je mijenjao, i sve ono loše je izbacivao, a dobro je ostavljao i širio. Poslije toga sam imao službu da vodim grupu ljudi, da budem uz njih. Vodio sam učeništvo: učio sam ljude kako da kvalitetno žive i da je sve što je na ovom svijetu

zapravo propadljivo, da treba u ovom svijetu graditi Isusovo carstvo, jer smo radi toga ovdje, radi toga nas je stvorio. Tako je moj život tekao.

Nakon dvije i po godine sam odlučio da želim da se okušam u životu izvan rehabilitacionog centra, u svijetu. Izašao sam iz centra i u svijetu su iskušenja bila veća, ali sa Isusom je sve lakše. Moraš imati izgrađen molitveni zid da bi uspio opstati. Isus se molio u ranu zoru da bi mu dan išao onako kako Bog hoće, a ne onako kako mi hoćemo. Sve je za njega, sve je po njemu, i sve je od njega.

I dan danas imam iskušenja, ali u mojim mislima je Isus, i zato mi je sve lakše.

Ovo je moje kratko svjedočanstvo. Ima toga još o Isusu da ti pričam, ali ne bih završio ni za tri dana.

Ismet Livnjak

**Sve mogu u Isusu Hristu,
koji mi snagu daje.**

POSLANICA FILIPLJANIMA 4,13

PASTOR

Pismo jednog pastora u kome se prijavio za upražnjeno mjesto u jednoj crkvi

Gospodo,

Kako sam razumio, vaša propovjedaonica je prazna, pa bih ja želio da se prijavim za to mjesto. Imam mnogo kvalifikacija. Bio sam uspješan propovjednik, a imao sam i uspjeha kao pisac. Neki kažu da sam dobar organizator. Bio sam vođa u većini mjesta u kojima sam boravio.

Imam preko pedeset godina i nikada nisam propovijedao na jednom mjestu duže od tri godine. U nekim mjestima sam napustio grad nakon što je moj rad izazvao nemire i pometnje. Moram priznati da sam bio u zatvoru tri ili četiri puta, ali ne zbog nekih stvarnih prekršaja.

Moje zdravlje nije baš najbolje, mada još uvijek mogu mnogo toga da uradim. Crkve u kojima sam propovijedao su bile male, iako smještene u nekoliko velikih gradova.

Nisam se dobro slagao sa duhovnim vođama u gradovima

gdje sam propovijedao. U stvari, neki su mi prijetili i čak su me fizički napali. Nisam dobar u vođenju evidencije. Poznat sam po tome da zaboravljam koga sam krstio.

Međutim, ako vam mogu biti od koristi, obećavam da ću dati sve od sebe.

* * *

Član odbora se okrenuo prema komisiji i rekao: „Pa, šta mislite? Hoćemo li ga pozvati?”

Pobožni ljudi u crkvi su bili zaprepašćeni! Uzeti u obzir bolesnog, problematičnog, rasijanog bivšeg zatvorenika? Da li je ovaj član komisije lud? Ko je potpisao ovu prijavu? Ko je imao toliko petlje?

Član odbora ih je sve oštro pogledao prije nego što je odgovorio: „Potpisano je: *Apostol Pavle.*”

Autor nepoznat

Prevela *Sonja Rakić*, Banjaluka

PRVOSVEŠTENIK I ŽRTVA

*Tada poglavar sveštenečki razdre haljine svoje govoreći...
(Matejevo evanđelje 26:65)*

Jednom sam, kao đak, pogrešno izračunao zadatak iz matematike. Učitelj je uzeo crvenu olovku i ceo moj rad je precrtao. To me je jako zabolelo. U našem tekstu jedan čovek je precrtao samog sebe.

Kada je na suđenju Isusu prvosveštenik razderao svoje haljine, nisu to bile obične haljine, nije to bilo odelo za šetnju. Taj čovek je nosio prvosveštenečko ruho.

U tom prelepom „službenom odelu“ on je ulazio u hram, u Svetinju nad svetinjama, da bi krvlju zapečatio izmirenje Boga sa grešnicima. O ovom prvosveštenečkom ruhu je zapisano u Božjem Zakonu, da prvosveštenik, na čiju je glavu bilo izliveno ulje pomazanja, ne sme da razdere svoje ruho. A sada je to ovaj prvosveštenik učinio! Time je učinio nešto - čega ni sam nije

bio svestan - precrtao je sebe i svoje prvosveštenstvo.

Naš tekst opisuje uzbudljivu scenu; jedan prema drugome stoji dvojica sveštenika: ljudski i Božiji. Kada je prvosveštenik sam sebe precrtao, to je značilo sledeće: od sada važi samo božansko sveštenstvo Isusovo. On je sada jedini Prvosveštenik. Pogledajte, kako ide na Golgotu, da bi Boga izmirio sa svetom. Isus prvosveštenik, korača prema oltaru. Oltar je krst, a žrtva je On. On je Jagnje Božje koje oprašta grehe sveta - On je prvosveštenik a istovremeno i žrtva.

Sada imamo, od Boga opunoćenog prvosveštenika - Isusa. Sada ima stvarno vrednu žrtvu - Isusa. Sada mi grešnici možemo da imamo mir sa Bogom - kroz veru u Isusa Hrista.

*Isuse, sada nam je sve jasno:
u Tebi nalazimo mir. Amin.*

Vilhelm Buš

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

Javi se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

ЖЕНЕ НАДЕ

PODCAST

Podcast „Žene nade“ možete da slušate
na našem YouTube kanalu „Žene nade“
ili na našem sajtu ikonos.org.rs
Kontakt telefon +381 62396331
Zapratite nas na Fejsbuku i Instagramu

ἀγάπη
AGAPE

NAJUZVIŠENIJA
VRSTA LJUBAVI

biblijski stihovi, mudre misli, ohrabrenja
potražite na fejsbuku i viberu

ἀγάπη
AGAPE

Nikada nećete
naći odanijeg
prijatelja od
knjige.

Ernest Hemingvej

SYLOAM
IZDAVAŠTVO

✉ press@syloam.eu

📘 [syloam](https://www.syloam.eu)

🌐 www.syloam.eu

STORMIE OMARTIAN

Snaga
ženske
MOLITVE

PROČITANO
PRED
1 MILIJUNOM

PROČITANO
PRED
1 MILIJUNOM

Kako obnoviti? Kako obnoviti crkvu u suvremenoj crkvi

**OBNOVA ULOGE APOSTOLA
U SUVREMENOJ CRKVI**

On koji se vraća na izvorne načine molitve, može obnoviti crkvu.
Ljudi koji se vraćaju na izvorne načine molitve, mogu obnoviti crkvu.
CARLOS ANNACONDIA, MICHIGAN, INDIANA, ILLINOIS

Carlos Annacondia

Autentičan i živahov čovjek koji se vraća na izvorne načine molitve, može obnoviti crkvu.
ROBERT MORRIS, CALIFORNIA, ILLINOIS

Robert Morris

Pisac knjige „Blagoslovljen život“

Vodi za napred u teškim ekonomskim vremenima

ROBERT MORRIS
STARIJI PASTOR GATEWAY CRKVE